

Hồi 32

LÂM NGUY CẢNH LẠI GẶP U HỒN ÂM CÔNG TÀ ĐẠO THẮNG PHẬT CÔNG

Đầu tiên là tiếng kêu thét đầy kinh hoàng của Cao Phi:

- Xin Lão tổ tha mạng ! Lão tổ nương mau cứu đệ tử !

Phịch !

Tiếng kêu cầu cứu của Cao Phi vừa đập vào tai mọi người thì một hình hài gần như là vô lực liền được ai đó ném ngay vào giữa mọi người.

Nhìn ra hình hài đó chính là Cao Phi và kẻ đã ném Cao Phi bay vào chính là một trong sáu nhân vật có những động thái cử chỉ cực kỳ quái dị. Long Kỳ Hải vội vã quát lên cảnh tỉnh:

- Là Thập Bát U Hồn? Ngươi Trí đại sư ! Mau lập trận để vây chúng lại ! Đề phòng ...

Chàng chưa kịp nói dứt lời để báo cho mọi người biết là phải đề phòng điều gì thì chính mục quái bà phải thắng thốt gào lên như mục ta đang gặp phải một tình huống thiên nạng vạn nan hoàn toàn không sao lường được:

- U Hồn Âm Công? Lão quái vật, lão già bỉ ổi. Người đã luyện được U Hồn Âm Công rồi sao?

Vũ Văn Ngọc Hà theo tâm tính nữ nhi trước tình huống này liền không còn tự chủ được nữa, nằng nệ đảo người và chạy đến để đứng ngay bên cạnh Long Kỳ Hải.

Ngược lại, Ngươi Trí đại sư do đã hiểu sự lợi hại của Thập Bát U Hồn và U Hồn Âm Công, qua những gì Long Kỳ Hải đã nói và qua lời di tự của Long bang chủ khi trước có lưu lại trong Huyết Y Thư liền lớn tiếng bố trí:

- A di đà Phật ! Phương trượng sư huynh ! Những nhân vật U Hồ đó không thể xem thường được. Sư huynh mau cho đệ tử lập thành La Hán. Hãy thi triển công phu Sư Tử Hống để ngăn ngừa Âm Công.

Đang khi Ngươi Tuệ đại sư còn ngơ ngác trước danh xưng lạ tai: U Hồn Âm Công và Thập Bát U Hồn. Mục quái bà bất giác bật lên cười the thé:

- Hay lắm ! Lão già bỉ ổi ! Ta biết người luyện U Hồn Âm Công để làm gì rồi. Sau này người muốn làm gì ta cũng được nhưng trước mắt người phải giúp ta rửa mối nhục này. Tiểu tử này ta giao cho lão, cộn bọn trọc Thiếu Lâm hãy để đẩy cho ta. Hê ! Hê ! Hê !

Giọng cười của mục quái bà vốn đã thập phần ngông cuồng tự đắc nhưng khi được giọng cười tiếp đó của lão quái vật phụ họa vào thì sự khinh ngạo của cả hai như muốn phủ lấp Thiếu Thất Sơn:

- Ha ... Ha ... Ha ...

Mọi việc tiếp diễn liên biến đổi. Lão quái vật ngay sau khi ngưng cười bèn cất giọng ồm ồm để tỏ rõ thái độ:

- Mụ cầu tặc ! Đã hai mươi mấy năm ta phải mòn mỏi chờ đợi, đợi thêm một lúc nữa đối với ta đâu có gì đáng kể? Ta không sợ mụ bỏ trốn đâu! Được, ta sẽ thi ân giúp mụ lần này, ta sẽ cho mụ toại nguyện! U ... U ... U ... U ...

Những âm thanh rợn người vừa được lão quái vật chúm môi phát ra liền phát huy tác dụng. Sáu U Hồn Nhân đang đứng ngây người như phỗng đá, mặc tình cho Ngươn Trí đại sư tỏ rộng phạm vi của La Hán đại trận để vây chúng vào giữa, thoát nghe những tiếng u u của lão quái vật liền động đậy thân hình. Với những điệu bộ cứng ngắt như cương ti, sáu U Hồn Nhân bắt đầu nhảy nhót và vung chiêu tán loạn.

Vòng vây hãm của La Hán đại trận trước đó nếu chỉ có mười ba tên Bắc Cương môn hạ thì bây giờ lại có thêm bốn U Hồn Nhân sáu tên nữa.

Long Kỳ Hải còn đang mãi nhìn để xem La Hán trận có đủ uy lực như mong muốn hay không, âm thanh quát nạt của lão quái vật chột vang lên:

- Lại là người ! Long tiểu tử? Nếu người không chết ở Thạch Phong Thành thì lần này cũng phải chết thôi. Nằm xuống nào, tiểu tử !

Vù !

Kịp nhận ra lão quái vật đang vung vẩy tả thủ như lần nào ở Thạch Phong Thành, Long Kỳ Hải tự thị vào công phu bản thân nên cứ ung dung căn dặn Vũ Văn Ngọc Hà:

- Việc lập trận đồ, ta giao cho muội. Mau mau lên đi, kéo muội.

Và chàng đảo người thật nhanh, vừa che chắn cho Ngọc Hà vừa hát ra một chương, đỡ thẳng vào ngọn kinh lực của lão quái vật đang cuộn đến.

Vù !

Ào ... Ào ...

Ầm ! Ầm !

Tuy cùng bị chấn động như nhau nhưng kẻ phải kinh ngạc kêu lên chính là lão quái vật:

- Hảo công phu, hóa ra không những đã thoát chết mà người còn tiến triển công phu. Vậy thì người càng đáng phải chết. Xem trào !

Viu ... Viu ...

Đã qua một lần thử nghiệm với mụ quái bà nên bây giờ dù có phải đối đầu với Hắc Sát Phi Trảo, Long Kỳ Hải vẫn vững tâm.

Chàng vội hét lên khi nhận thấy Vũ Văn Ngọc Hà vì lo lắng cho chàng nên vẫn chưa bỏ đi và làm như chàng cản dận:

- Sao muội còn chưa chịu đi Hà muội?

Để minh chứng cho Vũ Văn Ngọc Hà biết rằng chàng thật sự sẽ không sao, Long Kỳ Hải lại quát:

- Lão quái vật ! Người đáng chết không phải là ta đâu. Xem đây !

Vù !

Với tuyệt học của Huyền Huyền Vô Vi, qua yếu quyết Tả lực đả lực, bản lĩnh cao minh của Long Kỳ Hải một lần nữa làm cho lão quái vật phải sững sờ.

Viu ... Viu ...

Vù !

Ầm ! Ầm !

Lão gào lên thịnh nộ:

- Huyền Huyền Vô Vi ! Hậu sinh khả úy, ta không ngờ bản lĩnh của ngươi lại cao thâm hơn phụ thân ngươi Long Kỳ Du. Hãy đỡ !

Vù ...

Đúng lúc đó tràng cười the thé của mục quái bà chợt vang lên rõ mồn một:

- Hé.. hé ... hé ! Bọn trọc ! Giờ tận số của bọn ngươi đã đến rồi ! Để xem Thiếu Lâm phái các ngươi có còn vị cứu tinh nào nữa không ! Đỡ !

Ầm ! Ầm !

Lo ngại cho phái Thiếu Lâm, Long Kỳ Hải thay vì đón đỡ ngọn chưởng kinh lợi hại của lão quái vật lại vội vã dịch bộ lách tránh. Chàng đưa mắt nhìn về phía vừa phát ra tràng cười ngạo mạn của mục quái bà.

Không nhìn còn đỡ, Long Kỳ Hải thoát nhìn thấy liền bắn loạn tâm can.

Vì Ngươn Tuệ đại sư và ba vị cao tăng kia không những không hành động theo lời cảnh báo của Ngươn Trí đại sư, ngược lại còn tìm cách vây hãm mục quái bà như lúc đầu họ đã làm.

Thế nhưng, do tâm tư thay đổi từ khi có lão quái vật xuất hiện, không hiểu sao mục quái bà lại tỏ ra hung hăng hơn lúc trước bội phần. Mục vừa độc ác vừa liêu lĩnh. Những tiếng chạm kinh vừa rồi là do mục quái bà dồn dập công vào mỗi một đối thủ là Ngươn Tuệ đại sư và làm cho Ngươn Tuệ đại sư phải rối loạn cước bộ.

Lúc Long Kỳ Hải nhìn qua cũng là lúc mục quái bà tận lực giáng cho Ngươn Tuệ đại sư một chiêu tối hậu:

- Tên lừa trọc bướng bỉnh ! Nằm xuống !

Vù !

Nước xa không cứu được lửa gần, Long Kỳ Hải thoát nhẹ nhõm khi phát hiện Vũ Văn Ngọc Hà kịp thời lao đến và ứng cứu cho Ngươn Trí đại sư.

Cùng một hành động như Long Kỳ Hải lão quái vật cuống cuống tận dụng cơ hội này để quan sát cục diện có liên quan đến sáu tên U Hồn Nhân được lão mang theo.

Và lão phải phần nộ gầm lên khi nhận ra U Hồn Nhân của lão tỏ ra vô dụng trước uy lực của La Hán đại trận:

- Bọn Thiểu Lâm quả danh bất hư truyền, nhưng bọn ngươi rồi sẽ thấy sự lợi hại của Bắc Cương Lão tổ ta. U ... U ... U ... U ...

Nhận được mệnh lệnh qua tiếng kêu quái dị của lão quái vật, bọn U Hồn Nhân liền có phản ứng.

Thoạt nhìn thấy những cử chỉ khác lạ của bọn U Hồn Nhân, ba tên hợp thành một nhóm, tất cả là hai nhóm. Hai nhóm này nhóm này cũng quay lưng lại với nhau và đưa mắt nhìn ra ba phía với những cái miệng đang từ từ chum lại.

Ngươn Trí đại sư bật thét lên:

- Vận dụng Sư Tử Hồng công phu. Mau !

U ... U ... U ... U ...

Những tiếng u u vừa trầm trầm vừa khô lạnh đến rợn người liền được sáu cái miệng của sáu tên U Hồn Nhân đồng loạt phát ra.

Lập tức, tiếng niệm phật của một trăm linh tám vị tăng nhân đang cùng Ngươn Trí đại sư lập thành La Hán đại trận cũng được phát ra:

- A... di... đà ...Phật!

U Hồn Âm Công quả hết sức lợi hại ! Nếu như tiếng niệm phật hiệu và vòng vây của La Hán đại trận đã ngăn được U Hồn Âm Công không cho vượt ra khỏi phạm vi trận pháp thì những Âm Công này lại tạo ra những hậu quả cực kỳ trầm trọng cho những ai đang lập trận hoặc mười tên Bắc Cương môn hạ đang ở bên trong trận.

Dù đã được phật môn công phu Sư Tử Hồng che chở, một trăm linh bảy vị tăng nhân còn lại, ngoại trừ Ngươn Trí đại sư, đều phải bị chấn động và ảnh hưởng đến uy lực của đại trận La Hán.

Trận La Hán chợt khựng lại và hiệu quả của trận thế bỗng chốc bị tan biến đi.

Tuy nhiên mười tên Bắc Cương môn hạ đâu vì thế mà kịp thoát ra khỏi La Hán đại trận.

Tất cả đều xuất huyết ở thất khiếu và lạng lẽ buông người ngã khụy xuống.

U Hồn Âm Công ngay lần đầu tiên xuất trận đã mang lại một kết quả hoàn toàn bất ngờ cho những người đương diện.

Đại trận La Hán vì kết quả này phải thất kinh hồn vía.

Long Kỳ Hải có phần an tâm cho Thiếu Lâm và cũng có phần cao hứng trước kết cục là "Gậy ông đập lưng ông". U Hồn Âm Công của lão quái vật lại trừ khử chính bọn ác ma Bắc Cương của mục quái bà. Mỗi thù giữa đôi phu phụ cổ quái này chắc chắn càng thêm sâu nặng này.

Và lão quái vật càng thêm giận dữ trước sự kiên cô đáng phục của Đại trận La Hán. Lão lại chum miệng kêu lên:

- U ... U ...

Hồn bất phụ thể, Long Kỳ Hải voội vàng quát lên và tận lực ra chiêu:

- Xú quái lão ! Hãy tiếp thử một chiêu xem nào. Đỡ !

Vù !

Ào ... Ào ...

Ầm ! Ầm !

Để lão quái vật không còn thời giờ điều động bọn U Hồn Nhân nữa, Long Kỳ Hải kể từ lúc đó liền quần lấy lão.

Song phương thay nhau tấn công đối phương với tấn công đối phương với tâm trạng càng lúc càng kinh ngạc về bản lĩnh của đối thủ và nghi ngờ về sở học của bản thân.

Việc lão quái vật kinh ngạc về bản lĩnh tăng vọt quá bất ngờ của Long Kỳ Hải là điều dễ hiểu. Còn việc bản thân của Long Kỳ Hải sau một lúc tận lực giao chiêu vẫn không hơn được lão quái vật khiến chàng phải hồ nghi về năng lực bản thân.

Vì chàng đâu thể ngờ được rằng ngay cả khi chàng đã đạt được mức đại thành về võ học, có nguồn chân lực liên miên bất tận không bao giờ cạn kiệt từ Hồng Hoang Vô Cực chàng cũng không thể thắng được lão quái vật. Không lẽ lão quái vật sau một thời gian ẩn nấp ở Thạch Phong Thành cũng đã thu lượm được thành quả tương tự như chàng?

Điều này rõ ràng là phi lý.

Tuy nhiên chỉ một lúc phân thần để suy nghĩ về điều này, Long Kỳ Hải bỗng rung động toàn thân vì một hiện tượng bất ngờ đang xảy ra bên trong nội thể của chàng. Huyết khí sôi trào, kinh mạch thác loạn, nội tạng đảo lộn. Với những hiện tượng vừa xảy đến, Long Kỳ Hải buộc phải nghĩ đến bốn chữ: U Hồn Âm Công.

Chàng vụt hiểu ra. Chính U Hồn Âm Công vẫn do bọn U Hồn Nhân phát ra là nguyên nhân khiến cho chàng dù không bị nguy hại nhưng cũng phải ảnh hưởng đến công phu sở học.

Hiểu ta thì đã muộn.

Lão quái vật đâu thể bỏ lỡ cơ hội?

Lão quát lên:

- Người đàn ông phải tuân theo số mệnh thôi. Đỡ !

Vù !

Ào ... Ào ...

Ầm ! Ầm !

Tuy trúng phải một kích của lão quái vật nhưng nhờ đó, khi hai tay bị văng vất ngăn không cho những tiếng u u quái dị kia lọt vào, Long Kỳ Hải chỉ sau hai nhịp thở, là thở theo nhịp Dịch Cân Tâm Pháp Hóa đồ, liền phục hồi được trọn vẹn công lực.

Bình tâm tĩnh khí, gạt bỏ mọi tạp niệm và mọi tạp âm ra khỏi ngũ quan, Long Kỳ Hải sau cái nhếch môi cười nhẹ liền xuất thủ.

Chàng xuất thủ tuy chậm nhưng cũng kịp đón đỡ kích thứ hai được lão quái vật đánh bồi vào.

Vù ! Vù !

Viu ...

Ào ... Ào ...

Ầm ! Ầm !

Tạp niệm không còn, tâm trí được thanh luyện nhờ Huyền Huyền Vô Vi, Long Kỳ Hải không còn kinh ngạc nữa trước sự phản nộ xung thiên của lão quái vật.

Lão đang tận lực búa vào mặt chàng một chưởng Xích Dương nóng bỏng.

Long Kỳ Hải vẫn cười nhẹ và dùng một luồng lực đạo nhu kinh để đối phó.

Vù !

Ào ... Ào ...

Veo ...

Ầm ! Ầm !

Hự !

Lão quái vật ôm ngực lùi dài.

Long Kỳ Hải vừa định dẫn tới để kết liễu lão thì bên cạnh chàng chợt có người ngã xuống và chạm vào chàng. Nhìn xuống, cổ trấn tĩnh, Long Kỳ Hải vừa nâng người đó lên vừa ném cho lão quái vật một cái nhìn như muốn phanh thây lão ra.

Vì người vừa ngã cạnh chàng chính là Vũ Văn Ngọc Hà.

U Hồn Âm Công? Nếu không tận diệt được bọn U Hồn Nhân, dù ta có giết được lão quái vật thì hậu quả cũng không sao lường được.

Một tay ôm giữ lấy Ngọc Hà để truyền nội lực cho nàng hầu giúp nàng kịp thời ổn định kinh mạch khí huyết lẫn nội tạng, Long Kỳ Hải dùng tay còn lại để thực hiện điều mới nghĩ.

Vút !

Chàng thi triển Tứ Tượng Hồng Hoang bộ pháp để lao đi tìm bọn U Hồn Nhân.

Ngổng ngang trước mặt chàng là hàng mấy mươi tầng nhân đệ tử phải ứa máu từ thất khiếu khi bị U Hồn Âm Công hãm hại.

Sáu tên U Hồn Nhân vẫn đứng nguyên vị và luôn miệng phát ra những Âm Công cực kỳ lợi hại.

Đoán biết được ý đồ của chàng và tin rằng chàng sẽ làm được điều chàng muốn, lão quái vật lao đuổi theo chàng.

- Tiểu tử ! Đỡ !

Vù !

Vụt ! Vù !

Nhờ bộ pháp linh diệu, Long Kỳ Hải lách tránh một cách dễ dàng. Và chàng vẫn trầm định tâm trí, không dám để tạp niệm quấy nhiễu đến biện pháp ngăn ngừa mà chàng đang vận dụng. Chàng sau hai lượt dịch người đã diện đối diện với một trong hai nhóm U Hồn Nhân.

- U ... U ... U ...

Tiếng kêu của lão quái vật chột vang lên khiến hai nhóm U Hồn Nhân kia nhận được lệnh liền tản khai.

Chúng tản khai nên U Hồn Âm Công ngưng lại.

Long Kỳ Hải đến lúc này mới để cho lòng căm giận tuôn trào:

- Các người sống không bằng chết. Vậy đừng oán trách Long Kỳ Hải này ! Đỡ ! Đỡ ! Đỡ !

Vù ! Vù ! Vù !

Với toàn bộ chân nguyên nội thể được vận dụng, Long Kỳ Hải thi triển kinh thân pháp đã nhanh mà khi xuất chiêu cũng nhanh gấp bội.

Ầm !

Ầm !

Ầm ! Ầm !

Ba tên U Hồn Nhân nếu hợp lại thì còn khả dĩ chống cự, nhưng do tản khai nên đành phải chấp nhận vận mệnh đã an bài. Cả ba phải thảm tử như đáng lẽ đã chết khi họ vì háo kỳ tự tiện xông vào Thạch Phong Thành trước kia.

Chưa hết, Long Kỳ Hải còn vận toàn chân lực để quát lên đề tỉnh:

- Chư vị đại sư mau đề khí, thi triển ngay công phu Sư Tử Hống. Mau lên !

Vút !

Lao người đi thật nhanh như một cái bóng mờ, Long Kỳ Hải vẫn ôm khư khư Vũ Văn Ngọc Hà ở bên mình. Chàng bắt đầu há miệng hú lên:

- Hu ... u ... u ...

Tiếng hú của chàng đâu khác gì tiếng long ngâm hổ tiếu, khiến cho nhiều vị đại sư tuy chưa phải thiệt mạng bởi U Hồn Âm Công nhưng cũng phải chao đảo thần khí khi nghe được tiếng hú này liền dần dần hồi tỉnh lại.

Những tiếng niệm phật hiệu được phát ra bằng công phu Sư Tử Hống liền xuất hiện ở khắp nơi:

- A di đà Phật ! A di đà Phật !

Sự nguy hại của U Hồn Âm Công nếu có ảnh hưởng đến mọi người đương diện, bất kể thân thù thì tiếng hú lạnh lạnh của Long Kỳ Hải và những tiếng niệm phật hiệu cũng khiến cho mọi người phải bừng tỉnh.

Trong đó có cả mục quái bà, Cao Thạch, Cao Phi, Bạch y nữ lang là bốn nhân vật thuộc phe đối địch.

Ngay khi mọi người đều bừng tỉnh, bất chấp lão quái vật càng lúc càng phần nộ. Ngươn Tuệ đại sư và ba vị cao tăng liền hiệp lực với Ngươn Trí đại sư để kiến lập một Đại trận La Hán khác.

Và lần này kẻ bị La Hán đại trận giam hãm chính là lão quái vật.

Còn lại một mình, Long Kỳ Hải chỉ đặt Vũ Văn Ngọc Hà đứng xuống do nàng cũng đã tỉnh lại, chàng vẫn thánh thót hú dài. Vừa hú mãi không thôi, Long Kỳ Hải vừa lao về phía ba tên U Hồn Nhân còn lại.

- Hú ... u ... u ... u ... !

Vù !

Ào ... Ào ...

Ầm ! Ầm !

Hự ! Hự ! Hự !

Ngay khi ba tên U Hồn Nhân kế tiếp phải thảm tử, lão quái vật đột nhiên gầm bảo:

- Mục cầu tặc ! Mục còn chờ gì nữa mà không hiệp lực với ta.

Mục quái bà đang động thân định cùng Cao Thạch, Cao Phi lao đến chỗ Long Kỳ Hải chợt nghe lão quái vật nói như ra lệnh, mục cười lên the thé:

- Hé ... Hé ... Hé ... ! Tại sao ta phải giúp lão? Lão đang nằm mơ đấy sao?

Thân thủ của lão quái vật không ngờ lại quá cao cường. Lão dù đang bị La Hán đại trận vây khốn nhưng cũng còn đủ năng lực để buông ra lời ngạo mạn:

- Hừ ! Là do mụ chứ không phải do ta. U Hồn Nhân của ta vẫn còn chứ chưa hết đâu. Mụ xem đây ! U ... U ... U ...

Long Kỳ Hải sau khi hủy diệt xong sáu tên U Hồn Nhân, những tướng đầu lão quái vật chỉ mang theo có vậy nên chàng vội ngừng ngay tiếng hú trấn áp của chàng.

Giờ lại nghe lão quái vật nói như thế, tiếp đó còn chúm miệng phát ra những tiếng u u như muốn truyền đạt thông tin tới những tên U Hồn Nhân tuy đã đến đây nhưng chưa xuất hiện.

Chàng hoảng sợ liền kêu lên:

- Chư vị hãy cẩn trọng.

Không chờ Long Kỳ Hải nhắc nhở, bọn Ngươn Tuệ, Ngươn Trí do đã quá biết thế nào là U Hồn Âm Công của bọn U Hồn Nhân, nên ngay khi lão quái vật còn đang phát ra hiệu lệnh, mọi người liền ngừng ngay việc phát động trận thế để rập ràng niệm phật hiệu :

- A di đà Phật ! A di đà Phật !

Riêng Long Kỳ Hải thì chạy về phía Vũ Văn Ngọc Hà hầu bảo vệ cho nàng. Chàng đành lấy mắt mà nhìn mụ quái bà, Bạch y nữ lang và hai tên Thư Hùng Song Kiếm: Cao thạch, Cao Phi cùng động thân bỏ chạy.

Vút ! Vút !

Vút ! Vút !

Tiếng niệm phật hiệu vẫn rền vang nhưng La Hán trận buộc phải dừng, lão quái vật ung dung đi ra bên ngoài trận và không ngừng phát ra những tiếng hú truyền lệnh.

Đề phòng vạn nhất, Long Kỳ Hải tuy lấy làm kỳ vị sự xuất hiện chậm chạp của bọn U Hồn Nhân cho dù lão quái vật đã phát tín hiệu được một lúc lâu, nhưng chàng vẫn không dám đi quá xa chỗ Vũ Văn Ngọc Hà đang đứng.

Và chàng vụt hiểu rõ sự thật khi nghe lão quái vật buông ra một tràng cười :

- Ha ... ha ... ha ...

Vút!

Chàng giẫm chân tức tối:

- Lão quái vật thật xảo quyệt ! Là lão lừa chúng ta để có dịp đào thoát ! Hừ !

Nghe thế, Ngươn Tuệ đại sư bèn đưa tay lên làm hiệu, cho mọi người ngừng ngay việc niệm phật hiệu bằng công phu Sư Tử Hống. Buông ra tiếng thở dài, Ngươn Tuệ đại sư than:

- A di đà Phật ! Công phu của bọn ma đầu vô cùng lợi hại. Một nơi thánh địa như thế này phải lâm vào cảnh huyết chảy thân rơi. A di đà Phật ! Phật tử từ bi xin cứu khổ cứu nạn chúng sinh.

Hồi 33

CHUNG KẸ THÙ GÁC BỎ RIÊNG TƯ GẶP CÁI BANG PHÂN MINH ÂN OÁN

Điểm lại những tổn thất, Ngươn Tuệ đại sư một lần nữa phải than van:

- A di đà Phật ! Trải qua bao đời phương trượng đệ tử của Thiếu Lâm chưa lần nào phải thiệt hại nặng như lần này. Bốn tọa dù phải chết muôn lần cũng không sao chuộc lại lỗi lầm này. Phật tổ, đệ tử tội thật muôn thác.

Thấy thế Ngươn Trí đại sư bèn lên tiếng khuyên ngăn vị phương trượng sư huynh:

- A di đà Phật ! Phương trượng sư huynh đừng tự thống trách mình nữa. Vì đây là họa kiếp của toàn thể võ lâm. Với tổn thất này, phương trượng sư huynh là người có công chứ không phải có tội.

Nhân đó, Ngươn Trí đại sư liền giải bày tất cả sự thể cho Ngươn Tuệ và ba vị cao tăng kia, là ba vị sư đệ đồng hàng chữ Ngươn với Ngươn Trí đại sư là Ngươn Thông, Ngươn Giác và Ngươn Vô.

Nghe xong tất cả, hiểu được đại thể võ lâm, Ngươn Tuệ đại sư lúc này mới nhìn sang Long Kỳ Hải.

- A di đà Phật ! Ân cứu tử của Long thiếu hiệp, lão nạp thật không dám nói lời đáp tạ. Nếu Long gia hai đời đã lấy chuyện tồn vong của giang hồ làm trọng, lão nạp nào dám tư riêng cho tề phái Thiếu Lâm.

Ngươn Tuệ đại sư quay sang Ngươn Trí đại sư và bảo:

- Chuyện không thể chậm. Nhị đệ hãy mau mau truyền bá khẩu quyết Sư Tử Hống công phu đến đồng đạo giang hồ các phái.

Nghĩ lại còn thấy kinh hãi trước tà môn công phu U Hồn, Ngươn Tuệ đại sư tự ý lãnh nhận trách nhiệm:

- A di đà Phật ! Do Võ Đang phái ở cạnh đây, lão nạp sẽ cho người đi ngay sang bên đó để hành động theo ý Long thiếu hiệp. Chờ khi quần hùng tề tựu đây đủ chỉ cần Long thiếu hiệp phát hiệu lệnh, lão nạp và Đại Hà đạo trưởng sẽ đưa môn nhân đệ tử đến góp sức.

Được phương trượng sư huynh thuận ý, Ngươn Trí đại sư và Ngươn Thông tam đệ liền vội vàng phân ra đi về các hướng.

Còn lại Long Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà thì vội quay về chỗ đã hẹn với Tiền, Mã, Chu, Vũ Văn bốn người.

Đang đi, những tiếng huyền não từ một khu rừng mé tả chợt vang đến làm cho Long Kỳ Hải và Ngọc Hà phải hồ nghi.

Vút ! Vút !

Với tâm trạng chờ đưng mặt bọn Bắc Cương và U Hồn Nhân, hai nhân vật nam thanh nữ tú bỗng thở ra nhẹ nhõm khi mục quang chạm phải một cảnh tượng khác.

Vẫn là Mã Bình và Vũ Văn Như Hóa, nhưng hai lão hiện đang bị vây kín bởi những bang đồ Cái Bang chứ không phải Bắc Cương môn hạ.

Vẫn là Tôn trưởng lão tám túi của Cái Bang đang huỳnh hoang quát nạt và thị uy trước mặt Vu bang chủ Cái Bang.

- Mã Bình ! Nếu hôm nay người không nói rõ về nguyên nhân cái chết của chúng huynh đệ bản Bang tại Lâm Sơn Tự, thì người ...

Chầm chậm cùng Vũ Văn Ngọc Hà tiến vào, Long Kỳ Hải chợt lên tiếng trước khi Tôn trưởng lão nói ra những lời khó nghe và làm cho chuyện đã lầm lẫn càng lầm lẫn hơn:

- Vu bang chủ, Tôn tiên bối ! Nhị vị có thể nghe kẻ hậu sinh này phân giải đôi lời không?

Nhận ra chàng, Mã Bình và Vũ Văn Như Hóa vội khom người xuống. Từ bên trong vòng vây của bang đồ Cái Bang, hai lão ung dung nói ra:

- Bang chủ đã đến ! Thuộc hạ Nhị, Tam hộ pháp xin tham kiến Bang chủ.

Câu nói của hai lão lập tức làm cho toàn trường phải rúng động. Chúng bang đồ Cái Bang cùng kêu ồ cả lên.

Còn Vu bang chủ và năm vị trưởng lão tám túi của Cái Bang, có cả Tôn trưởng lão, thì khinh thị nạt hỏi:

- Hai lão thất phu làm nhảm cái gì vậy?

- Bang chủ ! Hai lão này gọi ai là Bang chủ?

- Lại còn xưng là Hộ pháp nữa, chắc chắn không phải là gọi Bang chủ của chúng ta rồi.

- Không lẽ là tiểu tử kia?

Long Kỳ Hải vẫn giữ đủ lễ số khi thi lễ với mọi người :

- Hậu sinh Long Kỳ Hải nếu có gì mạo phạm xin Vu bang chủ và chư vị trưởng lão thứ tội cho.

Vu Hóa Thuần, Bang chủ Cái Bang phải buột miệng kêu lên khi nghe chàng xưng danh:

- Thiếu hiệp là Long Kỳ Hải chứ không phải là Viên Kỳ Hải ư? Họ Long ... Có phải là ...? Long thiếu hiệp có quan hệ gì với Long Kỳ Du, Long đại hiệp, bang chủ Vô Vi Thanh Ngưu Bang?

Thấy Mã Bình mấp má môi định nói, Long Kỳ Hải vội lấy mắt ngăn lại.

Chàng hướng về Vu Bang chủ để đáp lời:

- Người mà Bang chủ vừa nhắc đến chính là tiên phụ.

Tôn trưởng lão bấy giờ đã hiểu liền gầm lên:

- Vậy thì hay lắm. Hóa ra Mã Bình và Hoa Mãn Thiên đều là người của Vô Vi Thanh Ngưu Bang đã cố tình đầu nhập bản bang, người đã là Bang chủ, vậy cái chết của đệ tử bản bang người cũng phải có phần nào trách nhiệm. Bọn người chỉ có bốn người, nếu có chết thì cũng chưa đủ bù đắp đâu.

Lời lẽ của Tôn trưởng lão ngay lập tức làm cho Vũ Văn Như Hóa phải động nộ. Lão gầm giận dữ:

- Họ Tôn kia! Người nói năng nên giữ lời. Ta ...

Long Kỳ Hải đưa tay ngăn lại.

Sau đó, chàng bất kể hiểm nguy tự thân đi luôn vào giữa vòng nguy do bang đồ Cái Bang vây hãm.

Chàng bảo:

- Vũ Văn thúc thúc không nên trách Tôn trưởng lão. Vì có nhiều điều Tôn trưởng lão và chư vị đây chưa hiểu nên khó tránh được sự hiểu lầm.

Tôn trưởng lão cười gằn thành tiếng:

- Hừ ! Hiểu lầm và chưa hiểu ư? Là ta lầm hay người lầm? Lên !

Không cần thỉnh ý Bang chủ Cái Bang, Tôn trưởng lão vừa dứt lời liền phát tay ra hiệu cho bang đồ Cái Bang cùng tiến lên.

Trong khi Long Kỳ Hải thì vẫn bình tâm và đợi chờ từng phản ứng của Vu Hóa Thuần Bang chủ, ngược lại Vu bang chủ lại chăm chăm nhìn và dò xét từng động thái của chàng thì vòng người Cái Bang theo thủ hiệu của Tôn trưởng lão đang có nhiều hành động tỏ ra trái ngược nhau.

Nếu có nhiều bang đồ Cái Bang vì muốn đòi nợ máu cho huynh đệ đã thảm tử nên có những cử chỉ đầy khích nộ giận dữ, thì cũng có khá đông trong họ lại bắt chước Vu Bang chủ, nghĩa là đứng yên bất động và chờ xem thái độ của một trang thiếu hiệp anh tuấn là Long Kỳ Hải.

Sự bình thân đến mức độ dừng đứng của Long Kỳ Hải, đương nhiên là cũng lây lan đến hai lão Hộ pháp là Mã Bình và Vũ Văn Như Hóa, làm cho trưởng lão họ Tôn thêm giận dữ.

Tuy nhiên, Tôn trưởng lão lần này chưa kịp lên tiếng để bộc lộ sự giận dữ của lão, Vu bang chủ bấy giờ mới lên tiếng:

- Khí phách của Long thiếu hiệp chẳng khác nào Long đại hiệp năm xưa. Vu mỗ thật sự bái phục. Mọi người hãy bình tâm lại đã nào.

Thân danh là Bang chủ của một đại bang lớn nhất trên giang hồ, một lời do Vu Hóa Thuần buông ra ngay lập tức trấn áp được chúng bang đồ đang cơn sôi giận. Đến như Tôn trưởng lão cũng phải bước lùi lại, không dám buông lung sự giận dữ như lúc mới rồi.

Chờ mọi người hoàn toàn yên ắng trở lại Vu bang chủ bằng một giọng nói đầy uy nghiêm lên tiếng bảo Long Kỳ Hải :

- Long thiếu hiệp vừa nói đến hai chữ hiểu lầm, bốn Bang chủ đang chờ nghe Long thiếu hiệp giải thích đây.

Không để cho ánh mắt nghiêm nghị của Vu bang chủ uy hiếp, Long Kỳ Hải bình thản nói lên những gì chàng đang muốn có dịp để nói:

- Nói đến hai chữ hiểu lầm, có khi kẻ hậu sinh nói chưa đúng. Vu bang chủ ! Thật ra hậu sinh chỉ muốn nói rằng chư vị huynh đệ của quý bang được một vị bang chủ hết lòng chăm sóc và trân trọng từng sinh mạng như thế này quả là một việc đại phúc. Hậu sinh xin đổi hai chữ hiểu lầm bằng bốn chữ: bội phục và bái tạ.

Sắc diện vẫn không thay đổi, Vu bang chủ vừa tiếp tục ánh mắt nhìn vào chàng vừa hỏi với ý dò xét:

- Long thiếu hiệp có ý gì khi dẫn dắt câu chuyện đi quá xa như vậy? Bốn bang chủ vẫn còn chờ nghe lời giải thích hợp tình hợp lý của Long thiếu hiệp kia mà?

Chàng dọn giọng và đưa mắt nhìn lướt qua mọi người.

Sau đó chàng vẫn tiếp tục giải thích theo ý riêng của chàng :

- Hậu sinh nào dám dẫn dắt câu chuyện như Vu bang chủ vừa nói? Vu bang chủ sẽ hiểu được nguyên nhân nếu biết rằng hai chữ bái tạ mà hậu sinh vừa dùng đến vẫn chưa xứng với Bang chủ. Đó là ...

Không chịu được nữa, Tôn trưởng lão hốt nhiên găm lên xen vào:

- Người nếu còn lảm nhảm những lời vô nghĩa nữa thì đừng trách chúng ta không khách khí với người.

Chàng quắc mắt nhìn lão:

- Tôn trưởng lão sao không chờ nghe hậu sinh nói xong mà đã vội vàng bảo là vô nghĩa?

- Ta không việc gì phải phí phạm thời gian với người.

Long Kỳ Hải cười nhẹ:

- Vậy thì thế này, chắc chắn sẽ không phí phạm thời gian quý báu của Tôn trưởng lão.

Khẽ thở ra, chàng hỏi:

- Theo trưởng lão, hậu sinh phải có thái độ gì đối với người đã từng có công cứu mạng mình trong lúc khốn khó? Có phải là bái tạ với mọi thành ý không?

Tôn trưởng lão tuy có phần hoang mang trước lời nói khó hiểu của chàng nhưng lời lẽ vẫn gay gắt:

- Điều đó thì đương nhiên. Nhưng đâu có liên quan gì đến sinh mạng hơn ba mươi huynh đệ bản bang đã phải thảm tử?

Chàng lại cười :

- Đối với nhân vật vừa có ân trọng là cho kẻ khác nướng nấu mà quyết báo thù phục hận theo trưởng lão, hậu sinh phải bày tỏ thái độ như thế nào đây? Dùng bốn chữ bội phục và bái tạ là sai hay là chưa đủ?

Hoang mang vẫn hoang mang, Tôn trưởng lão thật sự động nộ vì cho rằng Long Kỳ Hải đang cố ý trêu chọc lão.

Tôn trưởng lão chưa kịp phát tác thì Vu bang củ do mơ hồ hiểu được nên vội vàng kêu lên:

- Long thiếu hiệp thật ra có ý gì? Chẳng lẽ những người đã chết ở Lâm Sơn Tự chính là ...

Long Kỳ Hải gật đầu:

- Vu bang chủ đoán đúng không sai ! Những người đã đến Lâm Sơn Tự theo sự điều động của Mã trưởng lão lúc đó đều là người của tề bang. Hậu sinh sẽ biết là không phải nếu bây giờ phải nói rằng trong số huynh đệ ở đây vẫn có không ít người đều là môn nhân đệ tử của tề bang. Mong Vu bang chủ thứ tội cho.

Mặt đỏ tai tía, không những chỉ có Tôn trưởng lão mà thôi, tất cả năm vị trưởng lão đương diện đều tỏ ra giận dữ khi nghe Long Kỳ Hải nói ra lời này.

Vu bang chủ có phần nào trầm tĩnh hơn, ung dung hỏi mọi người:

- Trong huynh đệ, ai là đệ tử trung kiên của Vô Vi Thanh Ngưu Bang và bắt đặc dĩ phải nướng nấu ở Cái Bang, xin hướng bước ra phía trước.

Không một ai trong chúng bang đồ Cái Bang động đậy, điều này làm cho năm vị trưởng lão Cái Bang có phần thỏa mãn.

Tuy nhiên, khi Long Kỳ Hải nâng cao hữu thủ, cho mọi người dễ dàng nhìn thấy Cương Chỉ Hàn Lệnh, tín phù Bang chủ của Vô Vi Thanh Ngưu Bang và khi chàng lên tiếng thì sự việc liền khác đi.

Chàng đồng dạc bảo:

- Năm xưa, dù tiên phụ đã có lệnh: Vô Vi Thanh Ngưu Bang kể như không tồn tại, đệ tử của bang vẫn không quên nguồn cội của mỗi người, trong đó có không ít huynh đệ đang ẩn nấp ở Cái Bang. Nay Long mỗ tuy bất tài nhưng quyết không bỏ phế tâm huyết của tiền nhân. Vô Vi Thanh Ngưu Bang lại tái xuất giang hồ. Chư huynh đệ nếu có lòng, Long mỗ xin dùng tấm chân tâm để đãi ngộ. Mời bước ra.

Mười !

Hai mươi !

Vòng người do bang đồ Cái Bang tạo ra bỗng vơi đi non nửa khi có đến xấp xỉ năm mươi người tiến ra phía trước theo lời kêu gọi của Long Kỳ Hải.

Nửa giận, nửa hờn, Vu bang chủ không biết phải tỏ thái độ như thế nào khi gần năm mươi người cùng rập ràng nói lên ý nguyện của họ:

- Ân cứu mạng của Cái Bang, mỗ dù chết cũng không bao giờ dám quên, nay tề bang lại được phục nguyên, mỗ đành phải tiệc nuôi chia tay Bang chủ và chư huynh đệ. Ân trọng xin có ngày báo đáp.

Cái Bang là một đại bang lớn nhất trên giang hồ, nhân số đông vô kể. Tuy vậy, vẫn còn có rất nhiều người vì nhiều hoàn cảnh khác nhau và vì muốn có một bang hội đủ lớn để nương nhờ nên vẫn luôn đầu nhập vào Cái Bang. Quy điều của Cái Bang tuy có khắc khe nhưng tự trung vẫn là hành hiệp trượng nghĩa, lấy đạo lý làm trọng. Bất cứ ai nếu muốn gia nhập Cái Bang chỉ cần tuân giữ đúng Bang quy và coi trọng chữ tín là được, bất kể nguồn gốc xuất xứ ra sao.

Dẫu vậy trường hợp đang xảy ra bây giờ Cái Bang chưa từng gặp qua.

Do đó, Vu bang chủ nếu muốn bắt lỗi hoặc xử trí số người lộn sòng này cũng không có gì để bắt lỗi. Vì họ vẫn luôn tuân thủ bang quy và hiện tại họ đường đường chính chính nói lời chia tay chứ không phải lén lút phản lại.

Hiểu được tâm trạng của Vu bang chủ, Mã Bình đến lúc này mới dám lên tiếng:

- Bang chủ ! Chuyện nương nhờ quý Bang tuy là điều bất đắc dĩ đối với bọn ta, những người bỗng dưng mất chỗ đứng, nhưng dù sao Cái Bang cũng là ...

Vu bang chủ phẩy tay một cái chán nản:

- Thần long sa vũng cạn cũng vẫn là thần long. Mã hộ pháp khỏi phải nhiều lời. Việc hôm nay bốn Bang chủ sẽ không bao giờ quên.

Tuy lời lẽ của Vu bang chủ là lời khen ngợi khí phách của Bang đồ Vô Vi Thanh Ngưu Bang nhưng vẫn hàm chứa sự giận dữ do bị xúc phạm.

Không muốn có hiềm khích giữa hai bang phái, Long Kỳ Hải vội vã lên tiếng:

- Vu bang chủ ! Ý của Mã Hộ pháp là: từ nay về sau, việc của Cái Bang cũng sẽ là việc của tề bang. Hậu sinh xin đoan quyết điều này.

Buông ra một tiếng hừ khô lạnh, Vu bang chủ thống thuyệt nói vền vền một tiếng:

- Đi !

Nhìn đám người Cái Bang lẳng lặng bỏ đi, không riêng gì Long Kỳ Hải cảm thấy ưu phiền, những người mới đây đã là đệ tử Cái Bang cũng buồn theo, đưa mắt nhìn và suy nghĩ nửa đã rơi lệ.

Trầm ngâm một lúc, Long Kỳ Hải bèn căn dặn mọi người :

- Nhị vị Hộ pháp nghe lệnh. Tất cả mau quay lại chỗ hẹn với Tiền – Chu nhị Càn ! Vũ Văn Tam Hộ pháp hãy chú trọng việc thiết lập trận đồ. Còn Mã nhị Hộ pháp thì cùng với Vũ Văn cô nương chỉ cho mọi người khẩu quyết công phu Sư Tử Hống. Bốn tọa sẽ quay lại sau. Cáo biệt !

Vút !

Với định ý vừa có, Long Kỳ Hải không chờ mọi người phản ứng đã nhanh chân lao vọt đi.

Hồi 34

**CÁI BANG LÂM HỌA BỞI U HỒN
BUÔNG THA ĐỊCH NHÂN VÌ CHỮ TÍN**

Màn đêm đã buông xuống. Những tia lửa bập bùng từ một ngôi sơn miếu cứ luôn ẩn hiện đã chỉ điểm cho Long Kỳ Hải nơi lưu ngụ qua đêm của Cái Bang.

Chàng cứ chần chừ mãi mà vẫn chưa quyết định được thái độ.

Đường đột đến gặp Vu bang chủ lúc này liệu có phải là đúng lúc để giải thích thêm không? Hay chỉ tạo thêm những hiểu lầm mà thôi.

Hoặc giả, ngay khi chàng vừa xuất hiện, người của Cái Bang sẽ đổ vạ cho chàng là đang muốn dò xét họ và họ sẽ ra tay động thủ thì sao?

Canh một qua đi một cách nhanh chóng. Rồi canh hai cũng qua đi.

Ánh lửa từ ngôi sơn miếu càng lúc càng rạng rỡ, minh chứng rằng Vu bang chủ và chúng bang đồ vẫn còn thức. Và họ thức chắc chắn là để bàn về điều vừa xảy ra cho bang phái của họ vào lúc chiều.

Họ vẫn còn hậm hực chưa nguôi ngoai. Ta không nên xuất hiện thì hơn.

Nghĩ thế Long Kỳ Hải vừa định bỏ đi thì ngay bên cạnh chàng liền có tiếng thủ thi:

- Đại ca đừng nên gặp họ lúc này

Long Kỳ Hải giật mình:

- Là Vũ Văn Ngọc Hà? Chà ! Ta mãi suy nghĩ mà không hề cảnh giác. Nếu là bọn Bắc Cương thì sao?

Chàng vội quay đầu lại. Lần thứ hai ý định của chàng phải bỏ dở.

U ... U ... U ... U ...

Bàng hoàng đến khắp người cùng nổi gai, Long Kỳ Hải vội lên tiếng cản dận Ngọc Hà :

- Bọn U Hồn Nhân sắp xuất hiện rồi. Mọi người hãy giúp ta điều này. Mau bố trí trận đồ đi ! Nhanh lên !

Ngọc Hà tuy cũng phát hiện được những âm thanh quái dị kia là do những U Hồn Nhân phát ra, nhưng nàng kinh nghi hỏi lại:

- Lập trận đồ để làm gì? Đại ca định lánh mặt bọn U Hồn Nhân ư?

Chàng càng thêm vội vã:

- Không phải chúng ta mà là dành cho người Cái Bang. Mọi người đừng hỏi nữa. Hãy thực hiện đi.

Hiểu được ý tứ của Long Kỳ Hải, Vũ Văn Ngọc Hà thăm thán phục và vội vã thực hiện việc lập trận.

Cũng may là quanh nơi này, đâu đâu cũng có những thân cây rừng. Chỉ cần quan sát một lúc ngắn, Vũ Văn Ngọc Hà dễ dàng nghĩ ra một trận thế thích hợp dựa vào những thân cây mọc tự nhiên.

Trong khi Ngọc Hà bố trí trận đồ Âm Dương Ngũ Phục Long. Long Kỳ Hải lại cẩn trọng dõi nhìn từng động tĩnh sẽ có ở quanh ngôi sơn miếu.

Và những bóng nhân ảnh có dáng đi điệu nhảy cứng đờ như những cương thi không bao giờ đã xuất hiện trong tầm thị tuyến của Long Kỳ Hải.

Chàng bồn chồn lo lắng vì chưa biết phải xuất hiện vào lúc nào hoặc lấy cớ gì thuận tiện để xuất hiện.

Tiếp đó, một U Hồn Nhân chột lao vọt luôn vào bên trong ngôi sơn miếu trước ánh mắt sững sờ của Long Kỳ Hải.

Một tiếng kêu kinh ngạc từ bên trong ngôi sơn miếu liên vang ra.

- Là Tư Không Bách, Bảo chủ Thanh Long bảo? Đang đêm Bảo chủ quang lâm là có điều gì muốn chỉ giáo?

Long Kỳ Hải hoang mang:

- U Hồn Nhân vừa nhảy vào lại là Bảo chủ Thanh Long bảo Tư Không Bách sao? Sao lạ vậy? Tại sao lão Tư Không Bách lại giả thành U Hồn Nhân?

Nếu Long Kỳ Hải phải kinh nghi vì điều này thì bọn người Cái Bang ở bên trong ngôi sơn miếu càng thập phần kinh nghi hơn.

Vì lão Tư Không Bách thay vì đáp lời hoặc lên tiếng giải thích thì lại chum môi chu miệng để phát ra một tràng âm thanh quái lạ:

- U ... U ... U ... U ...

Nghe tiếng kêu này phát ra từ ngôi sơn miếu, Long Kỳ Hải kêu thầm:

- Nguy tai ! Lão Tư Không Bách sau một thời tuyệt tích không ngờ lão đã mạo hiểm đi vào Thạch Phong Thành. Lão đã bị lão quái vật Bắc Cương Lão tổ hóa thành một U Hồn Nhân. Cái Bang e nguy mất.

Đúng lúc đó, có thêm năm U Hồn Nhân nữa cũng nhảy vọt vào bên trong ngôi sơn miếu, và những âm thanh liên vang lên:

- U ... U ... U ... U ...

Càng chần chừ thì hậu quả xảy đến càng thêm hệ trọng, Long Kỳ Hải vội vàng tung bắn người và lao ra.

Vút !

Long Kỳ Hải chưa kịp đi vào ngôi sơn tự miếu, một tiếng nạt vang trời bỗng vang lên:

- Ai? Muốn chết !

Vù ...

Tiếng rú rú của kinh phong bỗng đổ ụp vào chàng từ phía sau.

Chàng xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh. Nếu là Cái Bang môn hạ, khi phát hiện có kẻ lạ đột nhập, họ cũng không đến nỗi hồ đồ mà động thủ như thế này. Phải là bọn môn hạ Bắc Cương mà thôi. Vậy thì hẳn đáng chết.

Với nhận định này và vì tình hình bên trong ngôi sơn miếu chưa biết đang là thế nào, Long Kỳ Hải vẫn tiếp tục lao vào bên trong. Chàng chỉ khẽ ngoặt tay về phía sau để hất ra một luồng lực đạo nhu kinh, tuy nhẹ nhàng nhưng thật lợi hại để đối chọi với ngọn chưởng phong do ai đó đang tập kích vào chàng từ phía sau !

Viu ... Viu ...

Ầm !

Hự !

Cùng với tiếng kêu đau đớn do kẻ vừa tập kích chàng phát ra, hẳn còn buông ra một lời thật sự thảng thốt:

- Là Viên tiểu tử?

Đến Long Kỳ Hải cũng phải thảng thốt khi nghe được lời này. Vì lời nói này được nói lên bằng một giọng nói khá quen tai, chủ nhân của giọng nói là một người mà Long Kỳ Hải không ngờ lại được gặp ở đây: Tiêu Đạt Nhân.

Chàng vừa mới dừng chân lại, định mặt đối mặt với kẻ giả nhân giả nghĩa và còn là thù nhân của chàng thì sự việc ở bên trong ngôi sơn miếu bất chợt được chàng nhìn thấy khiến chàng phải thay đổi ý định.

Kể cả Tư Không Bách, đúng là lão Bảo chủ Thanh Long bảo đã bị hóa thành một U Hồn Nhân, lão và năm U Hồn Nhân kia vừa nhảy nhót bằng những cử chỉ giật cục của những cương thi vừa luôn miệng phát ra những thanh âm cực kỳ lợi hại là U Hồn Âm Công.

Ngoài một ít nhân vật Cái Bang có nội lực thâm hậu còn đủ năng lực tự chống trả lại sức công phá tàn khốc của U Hồn Âm Công, đại đa số bang đồ Cái Bang đều phải ngã khuỵu người xuống và ứa máu từ thất khiếu.

Quay lại và đối phó với Tiêu Đạt Nhân, bọn Cái Bang e phải tuyệt diệt mất. Phụ thân ! Hải nhi phải tạm buông tha cho thù nhân lần này vậy.

Không một chút diên trì, Long Kỳ Hải lại động thân lao vào bên trong ngôi sơn miếu, tạm thời gác lại việc truy bắt Tiêu Đạt Nhân để truy vấn về mọi chuyện lúc trước.

Với khí định tâm hòa, không cho tạp âm và tạp niệm là U Hồn Âm Công xung phá nội tạng qua ngũ ngũ quan và tâm trí, Long Kỳ Hải vừa lọt vào bên trong liền xuất lực ra chiêu.

Hai tên U Hồn Nhân đứng là xấu số, hoặc giả hai tên này đã bị vị phán quan điểm vào sổ tử.

Thấy Long Kỳ Hải xuất hiện, hai tên U Hồn Nhân liền xông vào.

Không cười cũng không giận, Long Kỳ Hải với sắc mặt kín như bưng vì không dám để thất tình lục dục quấy nhiễu tâm trí, chàng ung dung thi triển công phu tuyệt học để đối phó với hai tên U Hồn Nhân này.

Ào ... Âm !

Vù ... Âm !

Phịch ! Phịch !

Sự xuất hiện của chàng mà lão Tiêu Đạt Nhân vẫn nghĩ là viên Kỳ Hải, đã làm cho lão Tiêu nảy sinh ác ý.

Từ bên ngoài, lão bỗng phát lên những hiệu lệnh bằng âm thanh ma quái:

- U ... U ... U ...

Ở bên trong, ba trong bốn tên U Hồn Nhân liền quần tụ lại thành một nhóm. Ba tên này vừa quay lưng lại với nhau, đưa mặt quay ra ba hướng, chúng liền phát động Âm Công U Hồn.

- U ... U ... U ...

Đang khi các vị trưởng lão Cái Bang và Vu bang chủ phải ôm ngực lão đảo và vội vàng ngồi xuống tọa công mong trấn áp được U Hồn Âm Công, tên U Hồn Nhân còn lại do chỉ còn có một mình nên không sao chống lại được Âm Công do chính đồng bọn gây ra.

Diễn biến này xảy ra thật nhanh, và chỉ có Long Kỳ Hải với mục lực tinh tường mới nhận ra.

Chàng thoáng mỉm cười vì vô tình phát hiện được điểm yếu của Thập Bát U Hồn. Đồng thời chàng cũng cảm thấy thương hại cho tên U Hồn Nhân nọ chính là lão Tư Không Bách, Bảo chủ Thanh Long bảo.

Chỉ mới một thoáng phân tâm và để cho thất tình quấy nhiễu, nội tạng của Long Kỳ Hải liền bị U Hồn Âm Công do ba tên kia phát động công kích vào.

Như trúng phải một kích thật mãnh liệt, Long Kỳ Hải ngoài thần tình choáng váng còn bị sôi trào khí huyết.

Hồn bất phụ thể, Long Kỳ Hải vội thu liễm tâm thần và ngẩng mặt hú lên:

- Hu ... U ... U ... U ...

Tiếng hú của chàng vừa cất lên liền như một tia nắng chói lọi xé tan màn đêm đen độc hại.

Và không riêng gì những nhân vật chủ chốt của Cái Bang nhờ tiếng hú này mà trầm định tâm linh, đến cả tên U Hồn Nhân kia cũng nhân đó được giải nguy.

Hắn, Tư Không Bách, vừa hồi phục sau cơn nguy hiểm bỗng như hóa cuồng. Hắn nhảy xổ vào ba tên đồng bọn và vũ lộng tít mù song chưởng.

Đúng là Cuồng Long Liên Hoàn Chưởng công phu thành danh của Bảo chủ Thanh Long bảo Tư Không Bách.

Đang khi chàng nghĩ như vậy, sự quấy loạn của Tư Không Bách U Hồn Nhân đã làm cho ba tên kia vì lo đối phó nên phải ngừng việc phát động Âm Công.

Sự thay đổi này thật là lạ lùng và Long Kỳ Hải nào dám bỏ lỡ cơ hội.

Chàng cuộn người lao đến và vùng chưởng loại bỏ ngay một trong ba tên U Hồn Nhân kia.

Vù ...

Ào ... Ào ...

Ầm ! Hự !

Phịch !

Như nhận ra chuyển biến lạ lùng này do Âm Công U Hồn chợt ngừng lại, lão Tiêu Đạt Nhân ở bên ngoài vội vã phát hiệu lệnh:

- U ... U ... U ...

Chỉ còn lại ba tên U Hồn Nhân, kể cả lão Tư Không Bách, tiếng hiệu lệnh vừa lọt vào bên trong thì sự việc lại xoay chuyển thật bất ngờ.

Lão Tư Không Bách dù đang cơn phát cuồng nhưng khi nghe được hiệu lệnh điều động chính lão và hai tên U Hồn Nhân kia liền quần tụ thành một nhóm.

Cả kinh và cả giận trước sự biến chuyển kỳ quái này, một lần nữa Long Kỳ Hải buộc phải nhanh tay hành động.

Chàng vội vã hú lên:

- Hu ... U ... U ... U ...

Cùng với sự phát động tiếng hú với nội lực đầy dẫy, Long Kỳ Hải còn nhanh tốc xuất lực ra chiêu nhắm vào hai tên U Hồn Nhân kia.

Ào ... Ầm !

Vù.. Ầm !

Hự ! Hự !

Phịch ! Phịch !

Chỉ còn lại mỗi một mình lão Tư Không Bách, Long Kỳ Hải vội vàng lên tiếng với những nhân vật Cái Bang :

- U Hồn Âm Công nếu chỉ do một tên U Hồn sẽ không còn lợi hại như trước nữa. Chư vị cứ tùy nghi đối phó. Tại hạ còn phải lo đối phó với nhân vật chủ xướng ở bên ngoài đây.

Vút !

Chàng lao vọt ra ngoài và thật sự giận dữ vì không thấy lão Tiêu Đạt Nhân đâu cả.

Còn đang bức tức, Long Kỳ Hải chợt mỉm cười khi nghe có tiếng Vũ Văn Ngọc Hà ríu rít gọi:

- Đại ca ! Có phải đại ca đang tìm nhân vật đầu lĩnh không? Ý đây rồi ! Ý quáng quàng đâm đầu vào trận đồ Âm Dương Ngũ Phúc Long rồi.

Chàng tung người lao đến thật nhanh, chàng chỉ kịp căn dặn Ngọc Hà :

- Ở bên trong hãy còn một tên U Hồn Nhân mà nhân vật Cái Bang thì chưa khôi phục công lực, muội hãy vào tiếp họ một tay đi.

Vút !

Dịch chuyển đúng bộ vị để nhập trận, Long Kỳ Hải cười nhẹ khi nhìn thấy lão Tiêu Đạt Nhân đang lồng lộn lên như dã thú bị sa bầy.

- Tiêu minh chủ, Tiêu Đạt Nhân, Mông Diện Nhân ! Ta phải gọi lão như thế nào mới đúng đây?

Quá bất ngờ trước sự hiện thân thật đột ngột của chàng, lão họ Tiêu ngoác mồm kêu lên:

- Viên Kỳ Hải! Sao lại thế này? Ta.. Ta đang ở đâu đây?

Chàng nhìn lão và lắc đầu thương hại:

- Lão nên đứng yên thì hơn. Đây là trận thế kỳ môn, lão càng loạn động càng dẫn đến hậu quả tai hại đấy.

Lão liền ngừng lại và lườm lườm nhìn chàng:

- Người đã ... hủy diệt hết những U Hồn Nhân? Bằng cách nào người có được thân thủ này? Trước kia người đâu được như vậy?

Chàng ung dung hỏi lại lão:

- Lão sai xử được U Hồn Nhân, có nghĩa là lão đã hội diện với sư tổ của lão. Vậy lão có biết sư tổ của lão đã từng là bại tướng của ta tại Thiếu Thất Sơn Thiếu Lâm phái không?

Bàng hoàng một lúc lâu, Tiêu Đạt Nhân mới nói được thành lời:

- Là ... Là ... Người? Người chính là Long ... Long ...

Chàng cười nhẹ:

- Dưỡng phụ họ Viên, thân sinh phụ mẫu thật sự là Long bang chủ của Vô Vi Thanh Ngưu Bang. Theo lão, ta có nên tự nhận là Long Kỳ Hải không?

- Người là Long Kỳ Hải? Thân phụ người là Long Kỳ Du? Thật ư?

Không hiểu vì lẽ gì lão họ Tiêu lại thay đổi thái độ. Lão không còn sợ chàng nữa mà là vừa giận vừa lộ vẻ nuối tiếc một điều gì đó.

Chàng kinh nghi:

- Lão sao rồi? Lão không tin ư?

Lão lăm bắm thật khế, nhưng rất tiếc là Long Kỳ Hải lại nghe được :

- Nếu biết trước như vậy, chẳng thà ... Thì ta đâu phải chuốc lấy hậu họa này?

Chàng mơ hồ đoán được bèn cười khẩy một tiếng:

- Vậy là trước kia lão đã từng có ý nghĩ giết ta? Tại sao chứ? Là vì ta chính là hậu nhân của Long gia? Có phải chính lão đã hãm hại gia phụ không?

Xuất kỳ bất ý, Tiêu Đạt Nhân vừa lao đến vừa gầm lên:

- Ta phải giết ngươi ! Đờ !

Vù ...

Long Kỳ Hải cười gằn:

- Hừ ! Xích Long Chương ư? Công phu của lão còn kém lắm.

Ào ...

Vù ... Vù ...

Ầm !

Lão giương mắt nhìn chằm chằm vào chàng sau khi lão bị chấn lùi còn chàng thì vẫn vững như bàn thạch.

Lão ngoác mồm kêu lên:

- Từ đâu ngươi có được thân thủ này? Là do Dịch Cân Tâm Họa Đồ ư?

Chàng nghe thế liền nhớ lại lần lão đã từ một Tiêu minh chủ vụt thay đổi thành một Mông Diện Nhân để lừa chàng vào tròng. Chính lần đó, chàng đã thối lộ cho lão biết về dDịch Cân Tâm Họa Đồ.

Chàng rít lên:

- Lão còn dám nhắc đến chuyện đó nữa sao? Một hành vi dê tiện đến vậy mà lão vẫn dám làm hay sao?

- Đờ !

Viu ... Viu ...

Nhân lúc chàng đang nói, lão Tiêu Đạt Nhân lại xuất kỳ bất ý, đánh ra một trào Hắc Sát.

Chàng ung dung thi thố tuyệt học:

- Lão có nhận ra công phu này không?

Vù ...

Ào ... Ào ...

Lão trở to hai mắt khiến đôi người như muốn nhảy ra khỏi hai hốc mắt vì đã nhận ra công phu tuyệt học vừa được Long Kỳ Hải thi triển:

- Là Huyền Huyền Vô Vi tuyệt học?

Bằng yếu quyết tả lực đả lực, Long Kỳ Hải vừa làm cho Hắc Sát Phi Trảo của lão phải quay ngược lại và quật ngay vào lão.

Nếu lão kinh ngạc chỉ có một phần vì điều này thì Long Kỳ Hải lại kinh ngạc đến những mười phần.

Chàng quát lên đề quyết:

- Lão vừa gọi là gì? Không còn là công phu Mượn hoa hiến phật nữa sao? Nếu lão đã rõ đây là Huyền Huyền Vô Vi tuyệt học thì chính lão là người đã hãm hại tiên phụ trước kia. Đỡ !

Vù ...

Không ngờ Long Kỳ Hải lại nói lên điều này và nó là sự thật mà bấy lâu nay lão Tiêu Đạt Nhân chưa hề thổ lộ cùng ai, lão họ Tiêu cuống cuống nhảy tránh.

Vút !

Do lão loạn động nên vô tình bị sa vào những ảo giác do chính trận thế kỳ môn tạo ra. Và đó cũng là điều may mắn cho lão vì nhờ đó lão thoát được chiêu chương tối hậu của chàng.

Long Kỳ Hải liền dịch chuyển theo bộ vị để lại xuất hiện ngay bên cạnh lão:

- Tiên phụ có thù gì với lão mà lão nhẫn tâm hãm hại? Đỡ !

Vù ...

Vút ...

Nếu trận thế kỳ môn có điểm lợi là đã vây khốn được thù nhân nhưng cũng có điểm bất lợi là giúp cho lão họ Tiêu chi trì được sinh mạng sau loạt chiêu thứ hai của chàng.

Và lần thứ hai Long Kỳ Hải lại hiển hiện trước mặt. Kinh hoàng đến tột độ, Tiêu Đạt Nhân vội gào lên:

- Khoan đã, tiểu tử ! Ta còn có điều muốn nói với ngươi.

Chàng dừng lại và long mắt nhìn lão:

- Lão còn muốn trần trối điều gì?

Hai tròng mắt của lão cứ đảo tròn khi mồm miệng của lão thì lại huyền thuyên:

- Ta biết người cũng như ta, có thù tất báo có ân phải đáp đền. Phụ thân người đã hạ sát sư phụ của ta, không lẽ việc ta vì sư phụ để báo thù là sai?

- Sư phụ của lão là ai? Không lẽ là ...

Lão đáp vội:

- Ta biết người đã đoán ra rồi ! Hắc Sát Lão Đồ Vương chính là sư phụ của ta.

Long Kỳ Hải bỗng quát lên nghi hoặc:

- Nhưng sư phụ của lão đã hãm hại quá nhiều người vô tội. Tiên phụ giết đi chính là trừ hại cho võ lâm. Còn nữa, ta biết lão không là đối thủ của tiên phụ. Lão đã dùng thủ đoạn ám muội để thực hiện ý đồ. Bây giờ thì ngược lại, ta và lão cứ công bằng quyết đấu. Lão vì sư phụ của lão, ta thì vì tiên phụ ! Đỡ !

Vù ...

Lão lại kêu lên giật giọng :

- Khoan ! Ta còn chưa nói xong.

Chàng thu kinh về và gay gắt hỏi:

- Còn gì nữa? Lão muốn tự quyết ư?

Lão cuống cuống bảo:

- Không phải như vậy. Ta chỉ muốn nói đến câu hữu ân tất báo cho người nhớ mà thôi.

Chàng lờm lờm nhìn lão:

- Hữu ân tất báo ! Ý của lão là ...

- Là người đã hai lần nói với ta những lời ân nghĩa. Người còn bảo là người nguyện sẽ đáp đền. Người tự nhận là hậu nhân của Long bang chủ, Long đại hiệp, người có muốn đồng đạo giang hồ gọi người là hạng vong ân bội nghĩa không?

Long Kỳ Hải trở mắt nhìn lão. Lão nói không sai chút nào ! Trước lúc ly khai khỏi Chính Nghĩa Sơn, chàng đã từng nói với lão là chàng sẽ báo đáp ân tình của lão. Rồi khi chàng được lão tận tình chữa trị thương thể dưới lốt Mông Diện Nhân, chàng cũng nói y như vậy.

Hít nhẹ một hơi chân khí, chàng nhìn lão và cười nhẹ:

- Tâm cơ của lão thật xảo quyệt ! Lão quên rằng sau đó chính lão đã ra lệnh cho Cao Phi truy sát ta. Còn lần thứ hai thì lão lợi dụng ta để giết hại Quý Y Tử và Hoa Mãn Thiên tiền bối. Công và tội xem như đã ngang bằng, lão tưởng ta không biết tà ý của lão sao?

Lão kinh hoàng phản bác:

- Cao Phi hành động hoàn toàn không do ta sai xử. Cái chết của hai lão kia cũng không phải do ta. Người đừng gán cho ta những việc không phải do ta làm hầu chối bỏ những gì người đã hứa.

Chàng thoáng nghe liền khựng lại. Sau một lúc ngẫm nghĩ chàng thở dài:

- Lão giỏi biện bạch lắm. Được ! Ta không sợ sẽ không tìm lại được lão. Mau rút đi ! Ta tha cho lão một lần này vậy.

Ầm ! Ầm !

Sau hai loạt chưởng, Long Kỳ Hải đã phá giải hoàn toàn thế trận. Chàng đưa mắt nhìn thù gia ung dung bỏ đi mà lòng tràn đầy hậm hực.

Hồi 35

THANH XUẤT Ứ LAM: TÀ THÊM TÀ TRÒ BẠI HOẠI ĐỐI CÔNG DƯƠNG DỤC

Quay lại sơn miếu, Long Kỳ Hải kinh ngạc tột độ.

Chàng vội hỏi Vũ Văn Ngọc Hà:

- Vu bang chủ và mọi người đâu rồi?

Ngọc Hà cười vui:

- Hành vi trượng nghĩa của đại ca đã cảm hóa được người Cái Bang. Theo đề xuất của muội, Vu bang chủ sau khi an táng xong cho những bang đồ xấu số, đã đưa tất cả đến với Thiếu Lâm rồi.

- Họ đến Thiếu Lâm phải để làm gì?

Ngọc Hà đáp:

- Để hiệp lực với quần hùng các phái, chống lại U Hồn Âm Công và diệt trừ Bắc Cương Lão tổ phụ phụ.

- Sao muội không bảo họ hiệp đoàn với lệnh tôn và Mã thúc thúc.

Ngọc Hà chép miệng trách chàng:

- Vậy là đại ca không biết rồi. Họ vừa mới có thái độ không hay với Nhị bá bá, bảo họ đến với Nhị bá bá làm sao được? Ít nhiều họ cũng phải giữ thể diện của một đại bang chứ?

Chàng gật đầu tán thành sự bố trí của Ngọc Hà, rồi lại hỏi:

- Còn muội, sao muội dám đơn thân độc lực đi tìm ta? Mọi người không ngăn muội lại à?

Ngọc Hà chột phụng phịu:

- Không ai ngăn cản muội như đại ca đâu. Là muội chỉ không an tâm cho đại ca mà thôi. Nếu đại ca không thích muội theo làm quần chân, muội đành phải quay lại vậy.

Tâm trạng rối bời và hụt hẫng, Long Kỳ Hải làm gì không hiểu tâm ý của Vũ Văn Ngọc Hà.

Trong lúc vội, Long Kỳ Hải đưa tay giữ Vũ Văn Ngọc Hà lại.

Và như Ngọc Hà tuy quay người bước đi nhưng lại sẵn sàng chờ đợi một hành động như vậy của chàng, nên bước đi của nàng là vô lực.

Một người không muốn bước đi, còn một người thì thật tâm giữ lại nên cái lôi lại của Long Kỳ Hải vì dư lực đã làm cho toàn thân của Vũ Văn Ngọc Hà phải ngã luôn vào vòng tay của chàng.

Những cảm nhận mới mẻ bỗng xuất hiện giữa hai thân thể nóng ấm làm cho Long Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà hầu như quên cả thực tại.

Họ cứ đứng trong vòng tay của nhau mà quên rằng sương vẫn rơi lạnh cho dù màn đêm đang dần tan biến đi.

Bộp !

Một giọt sương từ những hạt nhỏ li ti động lại thành một giọt lớn chợt rơi xuống từ mái tóc của Ngọc Hà. Tiếng động của giọt sương khi rơi xuống nền đất không phải là lớn lắm nhưng cũng đủ làm cho tâm hồn non trẻ phải bừng tỉnh.

Họ buông nhau ra thật vội vàng với hai khuôn mặt đỏ bừng vì e thẹn.

Và khi nhận ra xung quanh không có lấy một bóng người, sự e thẹn của họ liền tan đi, thay vào đó là hai nụ cười e ấp đầy hoan lạc.

Chép miệng lắc đầu, Long Kỳ Hải tiếc nuối:

- Trời lại sáng rồi.

Ngọc Hà thở thè đáp lại:

- Mai kia giang hồ được yên tĩnh, mọi người cũng sẽ được tận hưởng những buổi sáng thanh bình như chúng ta.

Long Kỳ Hải thở hắt ra một hơi rồi bảo:

- Muốn giang hồ mau chóng được như lời muội nói, chúng ta phải đi thôi.

Tuy có nuối tiếc những thời khắc vừa trải qua, nhưng Ngọc Hà cũng hân hoan vì được Long Kỳ Hải cho đi cùng.

Nàng chỉ cần có bấy nhiêu mà thôi. Và nàng buông nhẹ một tiếng cười thích thú lúc tung người chạy theo Long Kỳ Hải.

Đưa tay giữ Vũ Văn Ngọc Hà lại, Long Kỳ Hải còn kịp thời kéo nàng cùng nép sát người vào một vách đá ngay khi chàng phát hiện có những thanh âm lạ tai:

Hiểu sai ý về chàng, Ngọc Hà há miệng kêu lên:

- Đại ...

Long Kỳ Hải vội đưa tay lên bịt chặt miệng nàng rồi nói như rót vào tai:

- Muội đừng lên tiếng. Ta nghe như có giọng nói của Cao Thạch. Biết đâu bọn U Hồn Nhân và phu phụ của lão Bắc Cương đang kín đáo ẩn nấp ở đây, chúng ta có thể nhân cơ hội này tiêu diệt chúng.

Nghe thế, khi được Long Kỳ Hải buông tay ra, Ngọc Hà e thẹn lẩm bẩm:

- Vậy mà muội cứ tưởng ...

Nàng tưởng gì hoặc đang lẩm bẩm điều gì, Long Kỳ Hải do đang chú tâm dò xét mọi động tĩnh nên không để vào tai.

Thấy thần sắc có phần khẩn trương của Long Kỳ Hải, Ngọc Hà vội dẹp bỏ những ý nghĩ để cùng chú tâm nghe ngóng như chàng.

Nường theo tiếng động, Long Kỳ Hải bèn men theo vách đá và tiến lần tới.

Ngọc Hà vội vã đi theo chân.

Càng di chuyển gần chừng nào, Ngọc Hà càng dễ dàng nghe được những âm thanh thổ bĩ mà trước đó có lẽ Long Kỳ Hải đã nghe nhiều và rõ chừng ấy.

Đó là những lời lẽ đồn mạt và dâm tà mà Vũ Văn Ngọc Hà không thể nào ngờ lại do chính Cao Thạch có đủ dõm lược để mở miệng nói ra.

Tuy khuôn mặt cứ luôn đỏ bừng vì phải nghe những lời bẩn thỉu này nhưng Vũ Văn Ngọc Hà nào dám đứng lại hoặc ngăn cản không cho Long Kỳ Hải tiến đến chỗ đang có tiếng phát thoại.

Vì nàng thừa biết rằng âm thanh dâm tiện hạ lưu đó là do Cao Thạch phát ra và còn có khả năng bọn Bắc Cương môn hạ lẫn bọn U Hồn Nhân đang lẫn quẩn gần đây. Nếu là vậy, việc Long Kỳ Hải phải tìm tận hang ổ để diệt trừ thì đâu có gì là không đúng? Cho dù hiện tại, ở đâu đó, gã Cao Thạch đang cao hứng với hành vi hái liễu tìm hoa, là hành vi mà đáng lý ra cả Long Kỳ Hải lẫn Vũ Văn Ngọc Hà tuyệt nhiên không nên nhìn ngó đến.

Những tràng cười dâm ô của Cao Thạch chốc chốc lại vang lên khiến một đôi lần Vũ Văn Ngọc Hà phải bủn rủn tay chân và không muốn lần mò tìm đến nữa.

Thế nhưng, do Long Kỳ Hải vẫn đi về phía có tiếng cười, nàng không thể không gượng bước đi theo.

Đột nhiên cùng với một giọng cười thứ hai cũng khá ồ thô bỉ không kém gì tràng cười thứ nhất, là một câu nói do chính chủ nhân của giọng cười thứ hai nói ra. Và nhờ câu nói này cả Long Kỳ Hải lẫn Vũ Văn Ngọc Hà mới hiểu lờ mờ sự việc.

Giọng nói thứ hai bảo:

- Đại sư ca còn chờ gì nữa? Đêm xuân một khắc đáng giá ngàn vàng, đệ không còn chịu đựng được nữa rồi?

Cao Thạch cười lên khàn khàn :

- Ha ... Ha ... Ha ... ! Nhị đệ việc gì phải nôn nóng chứ? Ắt tuy là tiểu sư muội của chúng ta nhưng bấy lâu nay ả vì được mục già cổ quái kia tin yêu nên ả đâu có xem chúng ta ra gì? Ta muốn nhân cơ hội này trừng trị ả một phen. Ha ... Ha ... Ha ... ! Đệ thử nhìn vào mặt ả xem. Ắt càng giận dữ, càng xấu hổ có phải là càng xinh không. Ha ... Ha ...

Nhị đệ của Cao Thạch chính là Cao Phi, gã cũng cười lên phụ họa!

Lôi tay Long Kỳ Hải lại, Ngọc Hà dùng ngón tay để vạch chữ vào lòng bàn tay của chàng:

- Tiểu sư muội của bọn chúng là ai?

Long Kỳ Hải dù đang căm giận hai tên dân tộc đến tận xương tủy nhưng cũng phải cố nén lại và tìm cách giải thích cho Ngọc Hà hiểu. Chàng vạch chữ vào tay Ngọc Hà :

- Đó là Tuệ Nhi của mmụ quái bà !

Ngọc Hà hoang mang:

- Giữa chúng là sư huynh sư muội, tại sao hai tên kia cam tâm buông lung thú tính?

Long Kỳ Hải cũng đang nghĩ về điều kỳ lạ này:

"Có lẽ hai gã đang có ý đồ tạo phản. Vì ta nghe CaoThạch gọi mụ quái bà là Mụ già cổ quái, chứ không còn gọi là Lão tổ như trước nữa."

Cao Phi đột nhiên cười rú lên:

- Hố ... Hố ... Hố ... ! Đại sư ca xem da thịt của ả có nổi nà không? Chỗ này nữa chỗ này nữa ! Hố ... Hố ...

Cùng là phận nữ nhi, Ngọc Hà viết vội vào tay Long Kỳ Hải :

- Đại ca còn chờ gì nữa?

Long Kỳ Hải mím môi lại đến tí tái cả hai bên khóe.

- Là thật hay là chúng chỉ giả vờ, ta không biết rõ nên không dám manh động.

- Đại ca sợ gì chứ? Đến U Hồn Âm Công đại ca còn không sợ nữa kia mà?

Long Kỳ Hải chưa kịp đáp thì ở chỗ vừa có tiếng cười khà ố của Cao Phi bỗng vang lên một loạt gầm dữ dội:

- Hai tên súc sinh ! Bọn người dám ư?

Long Kỳ Hải với hai mắt như muốn tóe ra lửa khi nhận ra âm thanh này là do Tiêu Đạt Nhân quát la.

Và khi vừa nhận ra âm thanh của kẻ thù Tiêu Đạt Nhân, Long Kỳ Hải liền quên đi tất cả những dè dặt chàng vừa có.

Nhưng trước khi chàng dịch thân lao đi, bất chấp là có cạm bẫy hay không, lời nói của Cao Thạch bỗng vang lên khá rành rọt khiến cho Long Kỳ Hải và Ngọc Hà cùng bàng hoàng khôn tả:

- Sư phụ ! Lão tổ nương đang chịu sự trừng phạt của Lão tổ. Tuệ muội là do Lão tổ ban cho huynh đệ đệ tử ! Đàng nào Tuệ muội cũng bị Lão tổ biến thành U Hồn Nhân, tại sao đệ tử phải bỏ phí một đóa hồng xuân sắc như thế này?

Có tiếng Tiêu Đạt Nhân rít lên:

- Hai người còn dám đôi co với ta ư? Hai người có còn xem ta là sư phụ nữa không?

Cao Phi sợ sệt lên tiếng:

- Sư phụ ! Đệ tử không dám !

Đến lúc này, Ngọc Hà bèn viết vào tay chàng :

- Đây không phải là cạm bẫy ! Đi vào không đại ca?

Chàng chưa kịp đáp lại thì có tiếng Tiêu Đạt Nhân quát lên:

- Cao Phi ! Người to gan thật ! Dám ám toán ta là c. h. ế. t !

Long Kỳ Hải cả mừng, vạch vào tay Ngọc Hà :

- Không cần phải vội ! Chờ cho bọn chúng tự xâu xé với nhau đã.

Ầm !

Ào ... Ầm !

Hự ! Oa !

Vù ...

Những tiếng chạm kinh vang lên hỗn loạn và sau đó là tiếng quát giận dữ của Tiêu Đạt Nhân:

- Cao Thạch ! Người chạy đâu cho thoát !

Vù ...

Long Kỳ Hải vội vã kéo Ngọc Hà dịch người chạy thật nhanh vào một góc khuất. Vì ở phía trước đang có một bóng nhân ảnh lướt ào về phía hai người đang ẩn nấp.

Vút !

Bóng nhân ảnh đó với toàn thân hầu như là trần trùng trục, hẵn vừa lướt ngang qua chỗ Long Kỳ Hải, chàng liền nhận ra hẵn chính là Cao Thạch.

Với tay ra, Long Kỳ Hải dùng thủ pháp cách không điểm vào thán đường huyết của hẵn.

Hự !

Hẳn đứng khựng lại và từ từ khuyu người xuống.

Long Kỳ Hải nôn nóng nhìn về phía trước, hy vọng lão Tiêu Đạt Nhân vì đuổi theo Cao Thạch sẽ phải lao ngang qua đây và tự dẫn xác đến nạp mạng cho chàng.

Thế nhưng bóng dáng của lão hoàn toàn không xuất hiện

Nghiêng tai nghe ngóng một lúc, Long Kỳ Hải càng thêm kinh nghi, vì ở phía trước vẫn không có lấy một tiếng động, cho dù là tiếng động khẽ.

Qua những diễn biến vừa rồi, Long Kỳ Hải biết rằng Cao Thạch và Cao Phi cùng có ý đồ đề tiện với ái nữ của lão họ Tiêu, như hai gã đã thú nhận. May cho nàng ta là lão họ Tiêu đến kịp lúc. Và Cao Phi chắc chắn đã bị lão họ Tiêu trừ khử, còn Cao Thạch thì chạy đến đây lại gặp phải chàng.

- Lão đã dẫn ả Tuệ Nhi gì đó đi theo lối khác rồi. Đại ca còn chờ gì nữa mà không đuổi theo?

Hành động của Ngọc Hà vạch vào tay chàng câu hỏi thúc hối này làm cho chàng bưng tỉnh.

Đột nhiên trái với nhận định của Ngọc Hà, ở phía trước bỗng có âm thanh của Bạch y nữ lang vang lên:

- Phụ thân ! Sao phụ thân không giải huyết cho hài nhi? Phụ thân đừng nhìn hài nhi như vậy nữa ! Hu ... Hu ...

Tiếng khóc tủi hổ của Bạch y nữ lang chừng như quá lạc lõng so với khung cảnh này. Vì lão họ Tiêu sau đó liền cười lên:

- Ha ... Ha ... Ha ... ! Tuệ nhi ! Vóc dáng của người như thế này chẳng trách bọn chúng không nảy ý tà vậy? Đến ta ... Đến ta cũng phải ... Ha ... Ha ... Ha ...

Long Kỳ Hải giật mình và bắt đầu bồn loạn tâm can. Chỉ đến khi Ngọc Hà vạch tiếp vào tay chàng. Long Kỳ Hải mới phần nào trấn tĩnh:

- Sao lạ vậy đại ca? Đâu có hạng phụ thân mất hết nhân tính như vậy?

- Muội nghĩ sao? Chúng ta có nên cứu nàng ta không?

Ngọc Hà liền tỏ ra quyết liệt:

- Hạng đại nghịch bất đạo và vô luân vô thường này, chúng ta còn để làm gì?

Nàng ta định lướt đến thì Long Kỳ Hải chợt đưa tay giữ lại.

Chàng nói thật khẽ vào tai nàng:

- Muội nghe kìa !

Lúc đó, không hiểu Bạch y nữ lang đã kêu khóc những gì nhưng Tiêu Đạt Nhân lại ung dung cười cợt và thổ lộ:

- Ha ... Ha ... Ha ... ! Ta và người đâu phải là phụ tử cốt nhục? Cây độc không trái, gái độc không con, suốt đời ta chưa hề biết đến hai chữ thê nhi thì người làm sao lại là cốt nhục của ta? Tuệ muội ! Ta đã từng khổ công nuôi dưỡng Tuệ muội. Bây giờ đến lúc Tuệ muội phải đền đáp lại công lao dưỡng dục rồi đó. Muội hãy chịu ta, hãy thuận theo ý của ta.

- Không ! Không ! Buông ta ra ! Phụ thân ! Mau buông hài nhi ra !

- Ha ... Ha ... Ha ... ! Đừng gọi ta là phụ thân nữa. Ta không phải là phụ thân của muội. Đừng phản kháng làm gì cho phí sức. Tuệ muội ...

Không dẫn lòng được nữa, Long Kỳ Hải nhanh tốc lướt người đi như tên bắn.

Vút !

Lọt vào một sơn động với ánh sáng chỉ chiếu mờ mờ, Long Kỳ Hải khi nhìn thấy lão Tiêu Đạt Nhân với thân hình đã trần quá nửa và lão đang cố ép buộc Bạch y nữ lang cùng làm chuyện dâm ô với lão, chàng thịnh nộ gầm lên:

- Tiêu Đạt Nhân ! Lão có còn là người nữa không?

Tiếng gầm thật khủng khiếp khiến cho lão Tiêu Đạt Nhân cơ hồ phải nhảy bắn người lên cao khi nghe tiếng gầm này.

Ngược lại với lão họ Tiêu, sự xuất hiện bất thần của Long Kỳ Hải lại làm cho Bạch y nữ lang phải kêu rú lên vì thẹn:

- A ...

Long Kỳ Hải không quan tâm tới tiếng kêu rú khác thường của nàng ta, chàng chỉ chú trọng đến lão họ Tiêu mà thôi.

Ngay khi lão họ Tiêu vừa ổn định được thần trí, Long Kỳ Hải lạnh giọng buông ra một lời như lời phán quyết của tử thần:

- Lão lại gặp ta ! Lão còn muốn nói gì nữa không?

Cuống quít vì thân hình đang lỏa lồ quá nửa, Tiêu Đạt Nhân lúng búng kêu lên không thành lời:

- Người ... Người ... ! Ta ... Ta ...

Long Kỳ Hải gầm lên vang dội:

- C.. h.. ể.. t !

Chàng vung mạnh hữu chưởng ra phía trước.

Vù.. Vù ...

Tiếng thét vừa phẫn nộ vừa bi ai của Bạch y nữ lang chột vang lên:

- Đừng giết ! Đừng giết lão vội !

Veo ...

Phịch !

Đổi chưởng thành chỉ, Long Kỳ Hải sau khi chết rự huyết đạo của lão họ Tiêu liền quay lại:

- Tại sao ...

Chàng chỉ mới nói được đến đây đành phải ngừng lời và quay mặt nhìn đi nơi khác, vì Bạch y nữ lang bây giờ đâu còn một mảnh vải che thân.

Lúc đó may mà có Ngọc Hà là nữ nhân dùng tấm thân của nàng để che chắn cho Bạch y nữ lang. Ngọc Hà còn hỏi:

- Cô nương không muốn giết lão ư? Tại sao chứ?

Có tiếng thút thít của nàng ta vang lên thật bi thương:

- Vũ Văn tử tử, Long thiếu hiệp. Là ta ... ta muốn biết rõ sự thật !

Ngọc Hà buột miệng hỏi:

- Sự thật gì?

Nhưng Long Kỳ Hải đã hiểu ngay ý định của Bạch y nữ lang. Chàng vội dựng lão họ Tiêu dậy và quát hỏi lão:

- Lão đã nghe rồi đấy chứ? Lão nói đi, nàng ta thật sự có quan hệ gì với lão? Giữa lão và nàng có đúng như lời lão vừa nói không?

Chạm mặt Long Kỳ Hải là điều có lẽ lão họ Tiêu không thể nào ngờ, nhất là chạm mặt đúng lúc như thế này.

Lão ấp úng hỏi lại:

- Người hỏi gì? Ta ... Ta không hiểu !

Chàng gắt lớn:

- Lão còn vờ ư? Là ta muốn biết có phải giữa lão và nàng không là cốt nhục tình thâm như lão đã nói không?

- Người đã nghe.. đã nghe tất cả?

Lão vẫn không chịu đáp. Long Kỳ Hải rút lên:

- Lão tưởng ta không dám giết lão à? Nói !

Thật là bất ngờ, lão họ Tiêu lại cười lên cuồng ngạo:

- Ha ... Ha ... Ha ... ! Chết thì chết. Có chết ta cũng không nói. Ha ... ha ... ha ...

Lão vị quá sợ nên hóa cuồng và vì hóa cuồng nên lão quên cả sợ.

Long Kỳ Hải chợt nghĩ ra một biện pháp để đối phó.

Chàng bảo lão:

- Lão tưởng lão không nói là được sao? Lão có từng nghe nói đến thủ pháp Triệt Cân Mạch bao giờ chưa?

Toàn thân của lão Tiêu liền co rúm lại:

- Người ... Người dám ...

Chàng cười lạnh:

- Đối với một kẻ mất hết nhân tính như lão, có gì ta lại không dám? Xem này !

Vừa nói, chàng vừa đưa tay ra như muốn thi triển thủ pháp Triệt Cân Mạch mà trước kia chàng đã từng bị Mã Bình hành hạ.

Nhưng lão họ Tiêu chợt kêu lên hoảng loạn:

- Đừng ! Đừng ! Ta nói. Để ta nói !

Vấu vào mạch môn huyết của lão chàng khẽ nạt:

- Lão đừng hòng giở trò với ta. Nói mau !

Và lão nói ra thật.

Theo như lời lão nói thì Bạch y nữ lang chỉ là một đứa bé sơ sinh được lão nầy mỗi từ tâm và nuôi dưỡng. Song thân của nàng bị bọn thảo khấu giết hại. Đến khi nàng ta được mười hai tuổi, Mã Nại Bắc Cương mới nhận nuôi dưỡng nàng cho đến lúc này.

Lời nói của lão họ Tiêu tuy ngăn ngủn nhưng lại là một sự đả kích khá mạnh làm cho Bạch y nữ lang phải bàng hoàng vì lai lịch không như nàng nghĩ.

Nàng ta bỗng cười lên ngặt ngoẽo:

- Ha ... Ha ... Ha ... ! Hóa ra ta không phải là họ Tiêu ! Ta không là cốt nhục của hạng người vô sỉ lừa thầy phản bạn như lão. Ha ... Ha ... Ha ... ! Ta là ai? Thân sinh ta là ai? Ha ... Ha ...

Muốn lên tiếng khuyên ngăn nàng ta nhưng Long Kỳ Hải không dám. Vì nếu thế, chàng làm gì không phải quay đầu nhìn nàng. Mà nàng thì ... Như vậy, chàng nhìn mà được ư?

Bởi đó, Long Kỳ Hải bỗng thở ra nhẹ nhõm khi nghe Ngọc Hà lên tiếng:

- Ở đây đã có mọi rồi, đại ca hãy ra ngoài đi !

Bạch y nữ lang đột nhiên kêu lên:

- Hãy để lão vô sỉ lại cho tiểu nữ. Đa tạ Long thiếu hiệp.

Sau khi lưu lại lão họ Tiêu, Long Kỳ Hải vừa bước ra ngoài phải thầm kêu lên:

- Cao Thạch đã trốn chạy rồi. Không khéo hắn theo lối khác mà dẫn lão quái vật và bọn U Hồn Nhân đến thì khốn.

Nghĩ thế chàng bắt đầu nôn nóng, lo cho những người đang ở bên trong sơn động.

Tuy nhiên, sự nôn nóng của chàng chỉ trong chốc lát liền tan biến chính tai chàng nghe có tiếng kêu thảm khốc của lão họ Tiêu vang lên:

- Oa !

Tiếp đó là tiếng nói của Ngọc Hà vang lên:

- Đại ca quay lại được rồi.

Long Kỳ Hải cả mừng và quay lại. Nhưng thần sắc của chàng vẫn lộ liễu khiến cho Ngọc Hà phải lo âu hỏi:

- Có gì bất ổn sao đại ca?

Chàng chưa kịp đáp thì Bạch y nữ lang trong bộ y phục rộng quá khổ, là bộ y phục của lão họ Tiêu như chàng còn nhớ, đã vội vàng quỳ sụp dưới chân chàng và khóc òa.

Hồi 36

VÌ DÃ TÂM THI TRIỂN THỦ THUẬT BỜ CẢM PHỤC TIẾT LỘ ĐẠI MƯU

Long Kỳ Hải vội nhảy tránh sang một bên:

- Cô nương làm gì vậy? Lão cũng là thù gia của tại hạ, tại hạ hành động hoàn toàn không phải vì cô nương đâu. Cô nương mau đứng lên đi.

Ngọc Hà cũng kinh ngạc không kém nên cũng lên tiếng khuyên ngăn nàng ta:

- Cũng chỉ là tình cờ mà thôi, cô nương đừng quá bận tâm như vậy. Hãy đứng lên nào !

Nhưng nàng ta vẫn quỳ, bất chấp Vũ Văn Ngọc Hà đang đưa tay vực nàng dậy.

Tuy nhiên nàng ta cũng đã lên tiếng và giải bày tất cả :

- Long thiếu hiệp, Vũ Văn tỷ tỷ ! Ân cứu tử vừa rồi, tiểu nữ còn chưa biết phải đáp tạ như thế nào cho xứng. Nhưng tiểu nữ ngoài cách này thì không còn cách nào khác để thỉnh cầu nhị vị thêm một việc nữa.

Bán tín bán nghi, Long Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà đưa mắt nhìn nhau.

Sau đó, chàng nhìn lại nàng ta:

- Phải là việc khẩn thiết lắm, cô nương mới có thái độ này. Sao cô nương không đứng lên và nói rõ cho tại hạ nghe.

Nàng ta vẫn quỳ và lắc đầu vài lượt:

- Nếu Long thiếu hiệp không chấp thuận thỉnh cầu, tiểu nữ cứ quỳ mãi như thế này thôi.

Đến lượt Vũ Văn Ngọc Hà hối thúc nàng ta:

- Cô nương không chịu nói rõ thì ta và Long đại ca có biết là thỉnh cầu gì mà chấp thuận.

Không hiểu là do cách xưng hô quá thân thiết của Ngọc Hà đối với Long Kỳ Hải hay là do tình thế quá đổi khẩn trương mà nàng ta vụt ngẩng đầu lên.

Nước mắt chan hòa, nàng ta buột miệng kêu lên thật thống thiết:

- Long đại ca, Long thiếu hiệp ! Chỉ có đại ca mới giúp được tiểu nữ. Đại ca chưa có lời chấp thuận làm sao tiểu nữ dám mở miệng nói ra?

Không chịu được những giọt lệ bi thương của nàng, nhất là tình cảnh cực kỳ thê thảm mà nàng ta vừa chịu đựng và suýt nữa đã phải bị ô nhục tẩm băng trịnh, Long Kỳ Hải đành phải nói lời đáp ứng.

- Được rồi ! Nếu là chuyện phù hợp với đạo lý, không đi ngược lại công đạo võ lâm thì tại hạ xin hứa.

Mừng đến hai khốe môi phải run lên bần bật, nàng ta lập cập mãi mới giải thích được rõ ràng:

- Là việc cứu người, cứu cho toàn thể võ lâm Trung Nguyên thoát khỏi họa diệt thân. Đó là phải phù hợp với công đạo võ lâm không?

Vừa đỡ nàng ta đứng lên, Vũ Văn Ngọc Hà vừa đáp:

- Như vậy thì phải rồi ! Nhưng là việc gì ... cô nương?

Nàng ta đưa tay lên để gạt nhanh những giọt lệ chực tuôn trào và nói:

- Lão tổ ...

Long Kỳ Hải gạt mình:

- Là Lão tổ nào?

- Lão tổ nương !

- Lão tổ nương? Mụ ta ư? Mụ ta đã làm sao?

Không chút phiền muộn vì cách xưng hô có phần thoái quá của Long Kỳ Hải, nàng ta nói như muốn khóc:

- Lão tổ nương sắp bị hóa thành U Hồn Nhân rồi.

Sau một lúc suy nghĩ, Long Kỳ Hải dù không muốn nhưng cũng phải nhoen cười đặc ý:

- Gieo nhân nào gặt quả ấy. Hành vi trước kia của mụ có gặp phải kết cục này theo tại hạ cũng chưa đủ bù đắp. Thật tình tại hạ không thể ...

Nghe đến đây, nàng ta vừa thất sắc vừa kêu lên:

- Nhưng trước kia Lão tổ nương chưa hề có một việc sai quấy đến nghiêm trọng. Long thiếu hiệp xin hãy suy xét lại.

Chàng lắc đầu:

- Với dã tâm độc bá quần hùng, mụ từ Bắc Cương xa xôi đã cho đệ tử là Hắc Sát Lão Đồ Vương xâm nhập Trung Nguyên, giết hại nhiều người vô tội ...

- Đó là do trượng phu của Lão tổ nương sai khiến. Lão tổ nương chỉ sau này mới biết.

Chàng nhìn chăm chăm vào nàng vì không ngờ nàng ta lại tìm được lý do để bênh vực cho mụ quái bà.

- Nhưng sau đó thì sao? Mụ lại cho Tiêu Đạt Nhân giả vờ làm một vị đại hiệp, để rồi nhờ vào thân thủ bất phàm lão đã được quần hùng công cử làm minh chủ võ lâm. Với chiêu bài minh chủ lão đã di họa cho bao nhiêu nhân vật giang hồ, cô nương có biết không?

Những tưởng đầu nàng ta không sao chối cãi được điều này, Long Kỳ Hải lại phải hoang mang khi nghe nàng ta nói:

- Sai lão họ Tiêu vào Trung Nguyên là thật nhưng mục đích của lão tổ nương là chỉ tìm cho được trượng phu mà thôi. Mọi hành vi khác của lão, Lão tổ nương thực sự không quản được.

Chàng quắc mắt lên:

- Vậy còn cái chết của gia phụ thì sao? Mười bảy năm trước lão họ Tiêu chưa vào Trung Nguyên, vậy lệnh Lão tổ nương là người quản thúc thì chính mụ ta đã ra lệnh cho lão họ Tiêu ám toán gia phụ phải không?

Nàng ta chợt khuyu người xuống và không thể chối cãi được lập luận này của chàng, nhưng sau đó trước ánh mắt thương hại của chàng và Ngọc Hà, nàng ta lại tự đứng lên và tìm lời phản bác:

- Năm đó đúng là Lão tổ nương đã ra lệnh cho lão họ Tiêu. Vì lệnh tôn đã thú nhận là chịu sự sai khiến của lão già bỉ ổi kia, một nhân vật mà Lão tổ nương không còn muốn xem là trượng phu nữa. Theo như Long đại hiệp, Lão tổ nương phải làm gì đây? Thúc thủ và nạp mạng cho lệnh tôn ư?

Ba chữ "Long đại hiệp" mà nàng ta vừa dùng đến rõ ràng là có ý châm chọc chàng. Tuy nhiên chàng không hề giận vì suy cho, kẻ đã trực tiếp ám toán phụ thân chàng là lão họ Tiêu chứ không phải Mã Nại. Và lão đã chết ! Đồng thời, chuyện lão họ Tiêu đã lén im đi Huyền Huyền Vô Vi tuyệt học đã nói lên ý đồ phản loạn của lão, nếu như mụ quái bà không hạ lệnh, lão cũng tìm đủ mọi cách để ám hại phụ thân chàng.

Và xét theo những lý lẽ của nàng ta, mmụ quái bà kể ra cũng có nhiều điểm khá dĩ có thể thương hại được.

Sau một lúc nghĩ suy, chàng từ tốn nói:

- Vốn dĩ tại hạ không phải hạng người hiếu sát. Vì phụ thù, tại hạ không thể không báo phục. Và vi võ lâm Trung Nguyên, tại hạ cũng không thể lấy mắt làm ngơ trước dã tâm của Bắc Cương Lão tổ. Nếu như lệnh Lão tổ nương cũng có dã tâm như vậy, tại hạ dù có cứu mụ ta phen này thì sau đó tại hạ cũng phải diệt trừ mụ mà thôi. Cô nương hãy liệu xét cho kỹ.

Nàng ta vừa nghe xong liền tỏ vẻ hân hoan. Nàng ta nói thật quả quyết:

- Về điều này, đại ca xin cứ yên tâm. Tiểu nữ tin chắc Lão tổ nương không hề có ý ấy.

Tỏ vẻ khó chịu trước lối xưng hô có phần thái quá của nàng ta, Vũ Văn Ngọc Hà chợt hỏi:

- Cô nương có thể cho biết phải xưng hô với cô nương như thế nào không? Còn nữa, giữa chúng ta là thân hay là thù còn chưa biết rõ, mong cô nương chớ đặt quá nhiều kỳ vọng vào Long đại ca như vậy.

Cũng là nữ nhi như Ngọc Hà, nàng ta làm gì không hiểu được ẩn ý qua câu nói của Ngọc Hà. Nàng ta đáp sau một lúc ngập ngừng:

- Vũ Văn tử tử nói rất phải. Nhưng tiểu nữ cũng đã xét lại lòng và nhớ rằng tiểu nữ chưa lần nào xem người của võ lâm Trung Nguyên là địch.

- Còn chưa ư? Vậy ở Lâm Sơn tự, cô nương đã hành động những gì. Còn ở Thiếu Lâm phái mới đây thôi, cô nương đã làm những gì? Không lẽ cô nương lại là người mau quên đến vậy?

Nàng ta không hề bối rối trước những lời định tội của Ngọc Hà. Ngược lại, nàng ta ung dung giải thích:

- Lần ở Lâm Sơn Tự, tuy tiểu nữ buộc phải ra tay đối địch với tử tử nhưng thật tình tiểu nữ không hề có địch ý với tử tử. Bằng không dù tử tử và Long thiếu hiệp đã có trận thế kỳ môn bảo vệ nhưng nếu tiểu nữ nhắc Lão tổ nương nhớ đến Xích Dương Chương công phu, liệu nhị vị có toàn mạng cho đến bây giờ không?

Định làm cho đối phương bối rối, không ngờ lại bị đối phương làm ngược lại, Ngọc Hà chưa kịp lên tiếng đối đáp thì nàng ta lại tiếp lời:

- Còn ở sơn môn của phái Thiếu Lâm, lão họ Tiêu là người chủ xưởng mọi việc và sau đó lão lại ẩn thân giấu mặt không chịu ra tay. Điều này minh chứng rằng lão họ Tiêu định nhờ đại trận La Hán của phái Thiếu Lâm để trừ khử Lão tổ nương như nhổ cái gai trước mắt. Lần đó, tiểu nữ tuy đã nhận ra ý đồ này của lão nhưng vì tiểu nữ vẫn lầm lẫn cho lão là phụ thân nên tiểu nữ không dám nói ra. Đồng thời, tiểu nữ vẫn tìm cách hạn chế đến mức tối đa cho phái Thiếu Lâm không phải tổn thất nhiều.

Quay sang nhìn Long Kỳ Hải, nàng ta hỏi:

- Nếu Long thiếu hiệp hãy còn nghi ngờ thì xin nhớ lại xem, tiểu nữ có nói điều gì không đúng không?

Từng lời giải thích của người liên tiếp có tác động đến Long Kỳ Hải. Vì chàng không thể không nhớ những hành vi khá kỳ bí của nàng ta trước kia. Cả ở Lâm Sơn Tự lẫn ở Thiếu Lâm phái.

Không muốn kéo dài lâu, chàng hỏi:

- Lão tổ nương của cô nương hiện đang bị giam giữ ở đâu?

Nàng ta mừng rỡ hỏi lại:

- Long thiếu hiệp đã chấp thuận lời thỉnh cầu của tiểu nữ?

Chàng gật đầu:

- Nếu lệnh Lão tổ nương chưa bị biến thành U Hồn Nhân, tại hạ sẽ thành toàn ý nguyện của cô nương.

- So về võ học thì hiện nay trừ Long thiếu hiệp thì không còn ai đủ năng lực thực hiện được điều này. Còn việc luyện U Hồn Nhân, tuy Lão tổ nương đang bị lão tặc tiến hành nhưng nếu chúng ta

khởi hành ngay bây giờ thì hãy còn kịp lúc. Phải sau bốn mươi chín ngày thi triển thủ pháp, lão tặc mới luyện xong.

Chàng khẽ thở ra:

- Phải bốn mươi chín ngày ư? Sao cô nương biết rõ điều này? Và lệnh Lão tổ nương đã bị lão quái vật giữ bao lâu rồi?

- Năm ngày trước đây, lão tặc đã bắt đầu thi triển thủ thuật luyện hồn. Vì muốn giải cứu cho Lão tổ nương, tiểu nữ đã tìm cách lân la hỏi chuyện tên dân tặc Cao Thạch. Không ngờ vì việc này mà tiểu nữ bị lão tặc nghi ngờ. Cho đến hôm nay, lúc tiểu nữ tìm cách đưa tin đến cho thiếu hiệp, do bị huynh đệ Cao Thạch theo dõi, tiểu nữ đã rơi vào tay bọn chúng.

Biết nàng ta lại đề cập đến việc thi ân vừa rồi, Long Kỳ Hải xua tay ngăn lại:

- Tại hạ đã nói rồi, chuyện lúc này chỉ là tình cờ mà thôi, cô nương bất bất phải để tâm làm gì. Hiện tại, lão đang giữ Lão tổ nương ở đâu?

Lời đáp lại của nàng ta làm cho Long Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà phải sửng sốt. Nàng ta không vội đề cập đến nơi giam giữ mà chỉ nói:

- Lòng đại lượng và nhân hậu của Long thiếu hiệp, khiến tiểu nữ phải tâm phục khẩu phục. Nếu như Long thiếu hiệp thẳng thừng từ chối lời thỉnh cầu của tiểu nữ thì còn có một điều chắc chắn tiểu nữ sẽ không bao giờ nói ra cho thiếu hiệp biết. Đó là ngoài Lão tổ nương, lão tặc còn đang thi triển thủ thuật luyện hồn cho hai mươi bốn tên Giáp Sĩ Hộ Sảnh, cho hai vị chương môn hai phái Côn Luân vào Nga My. Và chưa biết chừng, lão sẽ tìm cách bắt giữ năm vị chương môn nhân còn lại để luyện thành U Hồn Nhân.

- Vậy thì ở đâu, lão đang tiến hành việc luyện hồn ở đâu? Cô nương mau nói đi.

Nàng ta đáp:

- Thạch Phong Thành!

Vút ! Vút!

Nàng ta cũng nhanh chân chạy theo Long Kỳ Hải và Ngọc Hà.

Hồi 37

DẤU KHÔNG HẸN: QUẦN LONG HỘI TỤ ĐẠI ÂM MƯU: HUYẾT CHẢY THÀNH SÔNG

Đang đi, Long Kỳ Hải bỗng dừng lại. Vũ Văn Ngọc Hà thấy vậy liền kinh nghi:

- Có chuyện gì vậy đại ca?

Sau một lúc ngưng thần nghe ngóng, Long Kỳ Hải tỏ ra nghi hoặc:

- Ở phía trước có rất nhiều người đang tụ tập. Không lẽ lão quái vật đã có cách rút ngắn thời gian luyện hồn, và đang đưa bọn U Hồn Nhân trở ngược về phía chúng ta?

Vô Danh Tuệ, Bạch y nữ lang sau khi biết rõ giữa nàng và lão Tiêu Đạt Nhân không hề có mối quan hệ huyết thống, không là phụ tử đành phải tự nhận là Vô Danh Tuệ. Nàng ta chỉ giữ lại mỗi một chữ Tuệ để chỉ đến tên của nàng mà thôi, vẫn khẳng khái đề quyết:

- Chuyện rút ngắn thời gian luyện hồn không thể nào có được. Nếu ở phía trước có người thì phải là một bang phái nào khác, chứ tuyệt nhiên không phải là lão tặc.

Vũ Văn Ngọc Hà bèn phỏng đoán:

- Có khi nào là bọn Bắc Cương môn hạ vì muốn giải cứu cho Lão tổ nương nên cùng đi về phía Thạch Phong Thành như chúng ta không?

Long Kỳ Hải sau một phút lưỡng lự bèn nói:

- Là ai cũng được, chúng ta cứ đi. Nếu chúng ta giữ đúng cước lực và hành trình chúng ta sẽ đến Thạch Phong Thành và tấn công vào lúc lão quái vật bị bất ngờ nhất. Và nếu những người ở phía trước chính là bọn môn hạ Bắc Cương, tại hạ hy vọng Vô Danh cô nương sẽ nghĩ được cách thuyết phục bọn họ.

Đoán được chàng muốn nói là nàng ta phải thuyết phục họ tuân theo sự điều động của chàng và đừng tỏ ra có địch ý với võ lâm Trung Nguyên. Bằng không, chàng buộc phải ra tay trừ khử mầm họa cho võ lâm.

Vô Danh Tuệ khẳng khái đáp ứng:

- Nếu họ không như tiểu nữ đã nói, Long thiếu hiệp muốn xử trí như thế nào cũng được.

Cả ba người liền tăng nhanh cước lực để đuổi theo bọn người ở phía trước.

Thoạt đầu thì chỉ có Long Kỳ Hải phát hiện được bọn họ qua những âm thanh thoang thoảng theo gió đưa về, nhưng bây giờ thì khoảng cách đang dần dần thu ngắn lại, cả Vũ Văn Ngọc Hà và Vô Danh Tuệ cùng phát hiện được tốp người phía trước.

Vô Danh Tuệ kêu lên:

- Bọn người ở phía trước có nhân số rất đông, chắc chắn không phải là người của Bắc Cương rồi.
Long Kỳ Hải gật đầu tán thành nhận định này:

- Tại hạ cũng đã nhận ra điều đó. Nhưng họ là ai, tại hạ không sao đoán được.

Ngọc Hà vội nói chen vào:

- Sao chúng ta không thử khiến họ dừng lại? Nếu không là địch tất phải là bằng hữu, càng dễ cho chúng ta hơn.

Đến lúc đó, tốp người ở phía trước chừng như đã phát hiện sự truy đuổi của ba người ở phía sau, là Long Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà cùng Vô Danh Tuệ. Bọn họ bỗng dừng lại.

Thấy thế, ba người Long Kỳ Hải vì thận trọng cũng phải dừng lại.

Hai phe cứ đứng nhìn nhau từ khoảng cách ngoài ba mươi trượng và cứ luôn hồ nghi về nhau.

Được một lúc như vậy, Long Kỳ Hải vì nhận diện được một tốp người qua dáng vẻ bên ngoài thật là khác biệt, bèn cất cao giọng kêu lên:

- Có phải là Ngươn Tuệ đại sư, phương trượng của Thiếu Lâm phái đó không?

Âm thanh lời nói của chàng liền được vài mươi người thuộc nhóm bên kia nhận ra. Họ cùng gào lên:

- Là Bang chủ ! Long bang chủ đã đến. Đúng là Long bang chủ của chúng ta rồi.

Nếu trước khi song phương nhận được nhau đã tỏ ra e dè thận trọng lẫn nghi ngờ thì bây giờ càng nhìn được nhau thì họ càng nghi ngờ nhiều hơn.

Vừa chạy về phía trước, Long Kỳ Hải vừa lớn tiếng hỏi:

- Chư vị kéo nhau đi đâu như thế này? Chẳng phải tại hạ đã nói là chờ tại hạ quay trở lại rồi sao?

Cũng vậy, cũng một câu hỏi y như vậy, nhưng là do Mã Bình, Nhị Hộ pháp lên tiếng hỏi Long Kỳ Hải.

Và Vũ Văn Như Hóa thì lên tiếng hỏi ái nữ là Vũ Văn Ngọc Hà cũng chung một ý này.

Sau cùng, Ngươn Tuệ đại sư phải hỏi chàng thêm một câu nữa:

- A di đà Phật! Long thiếu hiệp sao lại đồng hành cùng vị nữ đàn việt này? Không phải nữ đàn việt là người của Bắc Cương Lão tổ sao?

Do sự hiện diện của Vô Danh Tuệ, đại sư phương trượng phái Thiếu Lâm không thể không hỏi.

Ngược lại, Long Kỳ Hải cũng chỉ vào một người hiện đang đứng bên cạnh Ngươn Trí đại sư mà hỏi:

- Đại sư! Nhân vật đứng bên cạnh đại sư chính là một U Hồn Nhân, đại sư không biết hay sao?

Cuối cùng, mọi nghi vấn lần lượt được giải thích. Tất cả đều biết rõ vì lời thỉnh cầu của Vô Danh Tuệ. Đám người Long Kỳ Hải thì hiểu rằng người đứng bên cạnh Ngươn Trí đại sư chính là Bảo chủ Thanh Long bảo thật sự không còn là U Hồn Nhân như trước nữa.

Ngươn Trí đại sư nói rõ thêm:

- Do Vu bang chủ không nỡ xuống tay và hạ thủ Tư Không Bảo chủ nên chỉ điểm huyết khổng chế và đưa luôn đến tệt phái Thiếu Lâm. Nhờ Phật pháp có oai lực hơn ma đạo, Tư Không Bảo chủ đã được Niêm Hoa Chỉ Phật môn giải trừ mọi khổng chế của thuật luyện hồn tà đạo !

Kinh ngạc về sự việc này, Long Kỳ Hải càng thêm kinh ngạc khi nghe chính lão Tư Không Bách lớn tiếng tán tụng chàng:

- Tư Không Bách mỗ còn có ngày hôm nay là do lượng hải hà của thiếu hiệp. Mỗ đã nghe Vu bang chủ thuật lại tất cả, nếu như thiếu hiệp không nghĩ tình và nương tay, số phận của mỗ có lẽ cũng như những U Hồn Nhân khác mà thôi.

Thở ra một hơi dài, lão nói tiếp:

- Càng nghĩ lại chuyện năm xưa mỗ càng thêm thẹn. Do đó, gọi là có chút góp sức cho đại cuộc võ lâm, nên đã tự nguyện đưa mọi người đến Thạch Phong Thành, nơi Bắc Cương Lão tổ đang thi triển thuật luyện hồn.

Tiền Huỳnh nhanh nhẩu nói tiếp:

- Do mọi người nghĩ rằng tiên hạ thủ vi cường, phải nhân lúc Bắc Cương Lão tổ chưa luyện xong bọn U Hồn Nhân mà triệt hạ lão, thuộc hạ phải vội đưa mọi người đến đó. Riêng phần Cái Bang thì lãnh phần đưa tin đến Bang chủ, cấp báo về việc khẩn này. Chẳng biết Vu Bang chủ có kịp quay lại hiệp đoàn cùng tất cả chúng ta hay không?

Không hẹn mà nên, ngay lúc đó từ phía xa có tiếng cười dòn dã của Vu bang chủ vang đến:

- Ha ... Ha ... Ha ... ! Cái Bang đâu thể bỏ lỡ dịp hay như thế này? Tiền lão huynh nói như vậy chẳng hóa ra đã xem thường tệt bang rồi sao?

Tất cả mọi người đương diện đồng cười lên, khí thế rung chuyển cả đất trời.

Đứng nhìn mọi người, lòng Long Kỳ Hải cảm thấy lâng lâng phấn khích.

Nhất là khi chàng nhìn thấy sắc phục tuyền một màu xanh do những môn hạ Vô Vi Thanh Ngưu Bang đang vận trên người, đang nghiêm nhiên xuất hiện cạnh các đại môn phái và bang phái.

Sự thống nhất và hiệp lực của các võ phái Trung Nguyên không làm cho Long Kỳ Hải hài lòng bằng việc các võ phái đương nhiên chấp nhận sự phục hồ của Vô Vi Thanh Ngưu Bang.

Đến những ai đã từng là người của Vô Vi Thanh Ngưu Bang, mười bảy năm qua phải giấu mình và nung nấu ở các phái, bây giờ lại thản nhiên chung vai sát cánh với các võ phái trong thân phận mới, chính điều này đã giúp cho Long Kỳ Hải một cảm nhận hoàn toàn mới mẻ.

Cùng với cảm nhận mới này, Long Kỳ Hải cũng cảm thấy phải có một trọng trách nặng nề.

Do đó, chàng đành phải đứng ra bố trí mọi việc có liên quan đến việc tảo trừ Bắc Cương Lão tổ trong chuyến đi này.

Nhưng chàng lại bất ngờ khi nghe Chu Bất Nhược nói tất cả:

- Khẩu quyết Sư Tử Hồng dùng để chống lại U Hồn Âm Công đã được Ngươn Trí đại sư chỉ điểm cho mọi người rồi. Ngoài ra, Vũ Văn lão Tam đã cùng với các phái nghĩ được cách phối hợp tuyệt diệu giữa các trận pháp trấn môn của các phái với một loại trận kỳ môn mà lão Tam tìm ra. Tóm lại, chỉ cần bang chủ tự thân đối phó với Bắc Cương Lão tổ, mọi việc còn lại bang chủ khỏi phải bận tâm.

Cảm khái, Long Kỳ Hải bỗng bật thốt:

- Bằng vào hành động này của chư vị, nào còn có tên ma đầu nào dám nuôi mộng thu phục võ lâm Trung Nguyên.

Đại Hà đạo trưởng, chưởng môn nhân phái Võ Đang nói xen vào:

- Vô lượng thọ phật ! Bấy lâu nay các võ phái chỉ lo nghĩ đến riêng mình, không xem trọng đại cuộc võ lâm. Nếu không được Long lão bang chủ xả thân trước kia, và không có Long thiếu hiệp lo toan mọi việc cao đến tận lúc này, hẳn đạo e rằng các phái khó tránh được đại họa như hai phái Nga My và Côn Luân.

- A di đà Phật ! Cũng đã muộn rồi, chúng ta đi thôi. Hy vọng chuyến đi này của chúng ta sẽ được mã đáo thành công. Và hai phái Nga My và Côn Luân cũng còn ngày hội diện với chúng ta.

Hào khí can vân, tất cả mọi người cùng tận lực thi triển khinh công và đi về phía Thạch Phong Thành.

Họ không còn di chuyển theo từng phái riêng lẻ nữa. Vì có những người như Thông Hư đại sư, là môn hạ Vô Vi Thanh Ngưu Bang nhưng đã từng ẩn mình ở Thiếu Lâm, như Hà Vân đạo trưởng đã nung nấu ở Võ Đang, hay như Mã Bình đã từng là trưởng lão của Cái Bang. Tất cả bỗng hóa thành những mối liên kết các phái lại với nhau. Và trên tất cả, là vì mọi người đều có chung một kẻ thù, một mục đích nên họ không còn phân biệt nhau về môn phái nữa.

Thạch Phong Thành càng lúc càng gần lại.

oOo

Vùng giáp giới với Đại Mạc rộng mênh mông, Thạch Phong Thành vẫn lộ rõ như thuở nào.

Tuy nhiên, nó không còn là Thạch Phong Thành nữa từ khi nó bị lão quái vật Bắc Cương Lão tổ dùng hỏa dược để phá hủy.

Nó chỉ còn là một ngôi cổ thành như trước kia, và là một ngôi Cổ Thành đổ nát.

Dẫu vậy, khi đã biết Bắc Cương Lão tổ dùng ngôi cổ thành làm nơi luyện U Hồn Nhân, quần hùng nào dám xem ngôi cổ thành là nơi hoang phế đổ nát.

Chính Long Kỳ Hải cũng biết rằng lão quái vật vốn am tường trận thế kỳ môn. Do đó, dù đây chỉ là một ngôi cổ thành đổ nát nhưng ai dám nói chắc là lão quái vật sẽ không sắp đặt những cạm bẫy, những trận thế muôn hình vạn trạng?

Vì thế, khi còn cách đông đảo độ ba mươi trượng, Long Kỳ Hải đành phải cho quần hùng dừng cả lại.

Lão Tư Không Bách đoán biết được tâm trạng của chàng, lão liền bước đến và đề xuất:

- Lần trước, khi ở đây, mỗi tuy chỉ là một U Hồn Nhân nhưng đường đi lối lại mỗi vẫn còn mơ hồ nhớ được. Thiếu hiệp nghĩ sao nếu như mỗi tự đi thám thính?

Long Kỳ Hải còn đang chần chừ chưa kịp đáp thì đến lượt Vô Danh Tuệ xin đi:

- Tiểu nữ cũng muốn đi ! Vì nếu gặp phải số thuộc hạ cũ, tiểu nữ cũng có cách trấn áp bọn chúng.

Nhìn sự căm lạnh hoàn toàn của ngôi cổ thành, Long Kỳ Hải tuy có nghi ngại nhưng cũng đành phải tán thành:

- Nhị vị có đi xin hãy cẩn trọng. Lão quái vật chắc chắn đã có phòng bị. Nhị vị đừng thấy vẻ ngoài như thế này mà tỏ ra khinh suất.

Tư Không Bách gật đầu:

- Mỗi biết tự lo liệu ! Hừ ! Mỗi kể như người đã chết rồi, bây giờ dù có phải chết mỗi đâu việc gì phải sợ?

Tuy không nói gì nhưng bằng vào cái nhìn ai oán mà Vô Danh Tuệ đang ném cho Long Kỳ Hải, chàng hiểu rằng nàng ta cũng đâu thiết gì sự sống chết.

Thầm đoán được tâm trạng u uẩn của nàng, Long Kỳ Hải vội nói thêm:

- Cô nương... Hãy bảo trọng.

Tuy chỉ là một câu nói rất bình thường, nhưng là lời nói của Long Kỳ Hải dành cho nàng nên tỏ ra có hiệu quả hơn bất kỳ một lời nói nào khác.

Vô Danh Tuệ với đôi mắt chợt sáng lên, hăm hở cùng bước đi với Tư Không Bách.

Một khoảnh khắc tĩnh lặng chợt kéo đến. Quần hùng cùng dõi nhìn từng bước chân của cả hai.

Ngôi cổ thành vẫn chỉ là đông đồ nát nằm câm lặng. Quần hùng lặng im thín thít như không muốn có bất kỳ một tiếng động nào làm cho hai nhân vật đi thám thính kia phải phân tâm lo ngại.

Bầu không gian hoàn toàn yên ắng, chỉ có những tiếng bước chân của Tư Không Bách và Vô Danh Tuệ thỉnh thoảng vang lên mà thôi.

Thời gian trôi đi như chậm lại, và dù là duyên cớ, Long Kỳ Hải bỗng nảy sinh những ý nghĩ bất an.

Chàng vận hết mục lực lẫn thính lực để hướng về phía trước, về ngôi cổ thành. Chàng không muốn bỏ sót bất kỳ một động tĩnh nào nếu có xảy ra.

Cũng vậy, Vũ Văn Ngọc Hà mơ hồ cảm nhận được sự chẳng lành. Vô hình chung, khi Vũ Văn Ngọc Hà đưa mắt nhìn qua Long Kỳ Hải cũng nhận được ánh mắt nhìn dò hỏi của chàng.

Bốn mắt gặp nhau, cả Long Kỳ Hải lẫn Vũ Văn Ngọc Hà như hiểu được ý nghĩ của nhau.

Cả hai lẳng lặng gật đầu. Và ...

Đúng lúc đó, khi cả hai dò hỏi nhau mà quên nhìn về phía trước, tiếng gào thét thanh của lão Tư Không Bách chợt vang lên:

- A ... A ...

Tiếng gào đã xé toang bầu không khí tĩnh lặng, đã làm cho những gì trước đó còn là những ý nghĩ mơ hồ thì bây giờ bỗng trở thành hiện thực và chính tiếng gào đã làm cho tình thế vốn khẩn trương lại càng khẩn trương hơn.

Long Kỳ Hải biến sắc khi quay đầu nhìn về phía trước.

Cách ngôi cổ thành chừng năm trượng, lão Tư Không Bách đang chấp chới như bị một luồng lực đạo kỳ bí nào đó điều động làm cho lão không lão đảo không được.

Không những thế, ngay khi lão Tư Không Bách vì không chi trì được mà phải buông người ngã xuống thì đến lượt Vô Danh Tuệ cũng phải khụy xuống từ từ.

Hàng loạt những thanh âm liên vang lên từ phía quần hùng:

- Nhìn kia ! bọn U Hồn Nhân.

- Chúng đang từ bên trong cổ thành mà đi ra kì ạ

- Bảo chủ Thanh Long bảo đã bị U Hồn Âm Công ám hại.

- Vị cô nương kia cũng vậy. Mọi người hãy đề phòng mà đối phó với U Hồn Âm Công.

- Không phải ! Ắ không sao cả. Ắ chỉ giả vờ thế thôi.

- Đúng rồi ! Đây là một âm mưu. Là ắ đã cố tình đưa tất cả chúng ta đến đây cho lão Bắc Cương hủy diệt.

Cũng như mọi người, Long Kỳ Hải cũng đã nhìn thấy những tên U Hồn Nhân đang đi ra từ đồng đồ nát của cổ thành. Chúng vẫn di chuyển bằng những bước nhảy cứng đờ như những cương thi.

Chàng không tin mọi việc là do Vô Danh Tuệ gây nên.

Chàng tung người từ chỗ ẩn và lao đến.

Vút !

Quần hùng thấy vậy liền theo chân.

Vút ! Vút !

Khoảng cách ba mươi trượng trong chốc lát chỉ còn là mười trượng.

Lão quái vật Bắc Cương Lão tổ xuất hiện.

Lão vùng cười lên sặc sụa:

- Ha ... Ha ... Ha ...

Và thật là quái dị, mục quái bà cũng xuất hiện. Và mục ta không là một U Hồn Nhân như Vô Danh Tuệ đã cố tình đưa tin.

Ngược lại, mục ta vẫn hoàn toàn tỉnh táo với dáng đi điệu bộ không một dấu hiệu nào là khác thường.

Không như lão quái vật đang cười, mục quái bà bỗng chồm môi và huýt lên những âm thanh không hề lạ tai chút nào. Long Kỳ Hải và một ít người đã từng nghe biết:

- U ... U ... U ...

Những U Hồn Nhân vẫn tiếp tục xuất hiện ngày càng nhiều và bọn chúng cũng phát ra những âm thanh kinh khủng nọ, những âm thanh mà mọi người vừa nhắc đến là U Hồn Âm Công.

- U ... U.. U..

- U ... U ... U ...

Hiểu ra tất cả và cũng là không hiểu gì hết, Long Kỳ Hải vận dụng toàn bộ chân nguyên nội lực để hét lên vang dội:

- Mọi người mau vận lực phát động công phu. Lập trận đi ! Giãn tách bọn U Hồn Nhân ra ! Đừng chần chừ nữa, thực hiện đi !

Vút !

Một tiếng rít gió chọt vang lên ngay bên cạnh Long Kỳ Hải. Và một tiếng quát lạnh lẽo cũng vang lên:

- Tiểu tử ! Người có muốn hành động gì đi nữa cũng đã muộn rồi. U Hồn Âm Công này là dành cho người đây.

U ... U ... U ...

Như bị một ngọn kinh ngàn cân giáng ngay vào người, Long Kỳ Hải liền lao đảo ngã nghiêng với toàn thân phải chấn động liên hồi.

Trong lúc lao đảo như vậy chàng kịp đưa mắt nhìn vào đối thủ.

Lão quái vật, mục quái bà, cả hai đang nhìn chàng bằng những tia mắt giễu cợt. Và cả hai đang chu miệng dẫu môi để thi nhau phát ra hết lượt âm công này đến lượt âm công khác.

Và chính những âm công do phu phụ của lão quái vật với chân nguyên nội lực thâm hậu cùng thi triển mới có hiệu quả cực kỳ khốc liệt đối với chàng như vậy.

Lại mơ hồ hiểu thêm một phần nữa của sự việc này và hiểu rằng đây là một âm mưu tối độc, Long Kỳ Hải càng thêm uất hận khi bản thân chàng đang tận lực bình sinh vẫn không qua được U Hồn Âm Công do đôi phu phụ ác ma cùng hợp lực.

Đó là nói về chàng, một nhân vật có nguồn suối chân lực không bao giờ cạn kiệt, chàng còn phải chịu thảm bại thì nói gì đến quần hùng vốn có nội lực yếu kém hơn.

Tuy nhiên, một điều may mắn hoàn toàn ngẫu nhiên chợt xảy ra. Và nếu ngẫm lại thì nó không hề ngẫu nhiên một chút nào cả.

Mục quái bà đang hớn hờ đắc chí vì Long Kỳ Hải không bao lâu nữa sẽ vỡ hết kinh mạch mà chết, mắt mục lo cười nên mục đầu thềm nhìn xuống chân mục.

Vô Danh Tuệ là người bị quần hùng nghi ngờ, đột nhiên chồm lên và ôm chầm lấy đôi chân của mục quái bà. Nàng ta còn kêu lên:

- Lão tổ! ...

Giật mình vì có người ôm chặt lấy đôi chân, mục quái bà dù không muốn quát cũng phải há miệng quát khi mục nghe có tiếng người kêu mục là Lão tổ.

- Là người? Người vẫn chưa chết sao? Ta ...

Ngay từ khi mục há miệng để quát, là mục buột phải ngừng phát động âm công, Long Kỳ Hải bàng hoàng tỉnh lại.

Và chỉ cần hai lần thở nạp theo Dịch Cân Tâm Họa Đồ, tác dụng Dịch Cân Tẩy Tủy làm cho tâm tư chàng liền minh mẫn.

Đến khi mục quái bà nâng tay lên định quát cho Vô Danh Tuệ một chưởng, Long Kỳ Hải hầu như đã phục hồi chân nguyên trọn vẹn.

Một mình lão quái vật thì Âm Công U Hồn không hề làm cho Long Kỳ Hải nao núng. Chàng vụt gầm lên:

- Mục quái bà đáng chết ! Đờ!

Vù ...

Ào ...

Ầm !

Ngay tức khắc, ngọn chưởng của chàng không những kịp thời giải nguy cho Vô Danh Tuệ mà còn chặn lùi mụ quái bà về phía sau những năm bước.

Có tiếng gào cuồng loạn của lão quái vật vang lên:

- Giỏi cho tiểu tử ! Ta giết ngươi! Đỡ !

Vù ...

Chàng quay người lại thật nhanh và kịp nhìn thấy ngọn Xích Dương Chưởng của lão đang lao ào đến, kèm theo một luồng nhiệt cực nóng.

Chàng khoa nhanh tả kinh và quát:

- Lão muốn giết ta ư? Đã trễ rồi ! Xem đây !

Vù ...

Ào ... Ào ...

Ầm !

Thế là chỉ trong một chớp mắt thời cơ và là thời cơ do Vô Danh Tuệ tạo cho, Long Kỳ Hải đã bằng vào công phu thực học đánh cho đôi phu phụ ác ma phải bật lùi và ngưng ngay việc phát động Âm Công U Hồn.

Đồng thời nhân lúc đôi ác ma chưa kịp lại hồn, Long Kỳ Hải vừa chạy nâng Vô Danh Tuệ dậy vừa đưa mắt nhìn quanh cục diện thật nhanh.

Thoạt nhìn qua toàn trường, Long Kỳ Hải kinh tâm động phát đến phải nhanh nhẹn hành động.

Vút !

Chàng đưa Vô Danh Tuệ theo chàng, vừa lao đi chàng vừa vận toàn bộ nội lực vào tiếng hú lãnh lút.

- Hu ... u ... u ...

Như những kẻ đang mê muội chợt được tiếng chuông chùa đề tỉnh, những nhân vật có bản lĩnh tương đối cao minh đang bị vảng vất vì uU Hồn Âm Công liền choàng mình tỉnh ngay cơn tử mộng.

Vừa tỉnh lại họ hiểu ngay sự việc và biết ngay những việc cần làm.

Công phu Sư Tử Hống liền được họ vận dụng:

- A di đà Phật!

- Vô lượng thọ phật !

- Mọi người mau tỉnh lại.

Tất cả những âm thanh này liền hòa quyện vào tiếng hú tràn đầy trung khí của Long Kỳ Hải, khắc chế lại phần nào sự uy hiếp độc hại của U Hồn Âm Công.

Toàn trường lúc này bỗng chốc lại diễn ra một cuộc giao chiến chưa từng có, một cuộc tỷ đấu về âm thanh độc nhất vô nhị và là một phân tranh chính tà vô tiền khoáng hậu.

Gần ba mươi U Hồn Nhân đang bị quần hùng phân làm mười lăm nhóm nhỏ, mỗi nhóm vây hãm hai U Hồn Nhân.

Và mỗi khi hai tên U Hồn Nhân lo mở miệng phát động Âm Công thì những người đang vây hãm liền đồng loạt hô lên.

Tùy theo mỗi nhóm, có nhóm thì niệm câu phật hiệu:

- A di đà Phật!

Nhóm thì niệm:

- Vô lượng thọ phật !

Những nhóm khác thì kêu lên đại loại như :

- Này !

- Xem đây !

...

Tựu trung tất cả đều thi triển môn công phu phật học là Sư Tử Hống qua âm thanh để chống đỡ lại U Hồn Âm Công tà đạo.

Lúc đó do lướt quanh cục diện khắp vòng, Long Kỳ Hải không khỏi động mỗi thương tâm khi thấy có hơn năm sáu mươi người đã bị U Hồn Âm Công làm cho xuất huyết ở thất khiếu và phải thảm tử.

Và càng thương tâm chừng nào thì Long Kỳ Hải càng cảm phần đôi phu phụ lão ác ma chừng ấy.

Chàng vội đặt Vô Danh Tuệ nằm xuống đất, tại một nơi tương đối yên tĩnh, và lao thật nhanh đến với hai lão ác ma Bắc Cương Lão tổ phu phụ.

Vì lúc này đôi phu phụ do chưa nhìn được phương vị của chàng, lại nhìn thấy bọn U Hồn Nhân bị phân thành từng đôi một chứ không phải là một nhóm gồm ba tên như dự kiến, cả hai đang hùng hù hống hù tìm cách giải vây cho bọn U Hồn Nhân hầu lật lại thế cờ.

Chàng vì không lao đến kịp nên phải hét lên:

- Cuồng ma tà độc ! Xem ám khí của ta đây !

Vút !

Không biết là chàng có ném ám khí hay không, hai lão ác ma Bắc Cương phu phụ vội quáng quàng nhảy lùi và bỏ dờ ý định.

Đến khi đôi phu phụ ác ma nhận ra là chàng chỉ dọa chứ không hề có lấy một ngọn ám khí thì chàng đã đến kịp lúc.

Vút !

Chàng cười lên cao ngạo:

- Ha ... Ha ... Ha ! U Hồn Âm Công của bọn người kẻ như đã thất bại rồi. Bây giờ đến lượt bọn người đây. Đỡ !

Vù ...

Với quá nhiều phần nộ dồn vào song chưởng, Long Kỳ Hải ngang nhiên phân khai song thủ để cùng một lúc đối chọi với đôi phu phụ ác ma.

Mụ quái bà và lão quái vật biết rằng có dùng U Hồn Âm Công ngay lúc này là quá muộn, so với hai ngọn sóng kinh lợi hại của chàng đang ập đến. Cả hai đành phải tiếp nhận đấu pháp của chàng.

Và đôi phu phụ ác ma vẫn tin rằng chàng không thể nào là đối thủ một khi cả hai cùng hiệp lực.

Mụ quái bà rít lên:

- Tiểu tử quá cuồng ngạo. Đỡ !

Vù ...

Lão quái vật gầm lên ồ ồ:

- Là người muốn chết ! Xem đây !

Vù ...

Một chọi hai, bốn lượt chưởng kinh tuần tự đâm sầm vào nhau...

Hồi 38

**ĐẠO LÝ VĨNH HẰNG: CHÍNH THẮNG TÀ
TỬ THÂN PHẬN: HỒNG NHAN TÌM CHẾT**

Nhờ tiếng hú đầy ắp nội lực của Long Kỳ Hải tiếp trợ đúng lúc, quần hùng vừa sức tình liền tiếng hành phân chia bọn U Hồn Nhân theo kế sách của chàng.

Trong những nhóm đó có đến hai nhóm là do phái Thiếu Lâm chủ xướng.

Do Ngươn Trí đại sư đã từng dùng công phu phạt môn là Miên Hoa Chỉ để cứu tình Bảo chủ Thanh Long bảo Tư Không Bách, nên bây giờ hai tên U Hồn Nhân đang bị nhóm của đại sư vây hãm lại là hai trong số Nhị Thập Tứ Tình, Giáp Sĩ Hộ Sảnh của Chính Nghĩa Sảnh. Ngươn Trí đại sư liền nhân lúc mọi người đang dùng công phu Sư Tử Hồng thượng thừa để khống chế U Hồn Âm Công, vội đưa tay ra dùng Miên Hoa Chỉ công phu và điểm vào bách hội huyết của một U Hồn Nhân.

Bị điểm trúng yếu huyết, tên U Hồn Nhân này liền bủn rủn toàn thân và té xuống, U Hồn Âm Công do chỉ còn có mỗ một tên phát động nên không sao chống lại được quá nhiều âm thanh được phát ra bằng Sư Tử Hồng, tên U Hồn Nhân còn lại liền bị xuất huyết từ thất khiếu.

Hắn chết ngay đương trường.

Cái chết của tên này làm cho quần hùng thức ngộ được một điều. Công phu phạt môn Sư Tử Hồng nếu bị lạm dụng cũng có tác hại như U Hồn Âm Công. Và còn đáng tiếc hơn khi tên vừa bị chết lại là một tên Giáp Sĩ chứ không phải ác nhân.

Có tiếc cũng đã muộn, Ngươn Trí đại sư và bốn vị cao tăng còn lại liền nghĩ ra một biện pháp khác.

Hai vị đại sư hàng chữ Ngươn đi chung với nhau. Để khi gặp phải hai tên U Hồn Nhân đều là nhân vật thuộc chính phái, chỉ bị lão quái vật Bắc Cương ám hại thì hai vị đại sư này sẽ đồng loạt dùng Miên Hoa Chỉ để cứu tình.

Ba vị đại sư hàng chữ Ngươn còn lại thì đi về ba hướng, và họ sẽ cứu tình một trong hai U Hồn Nhân nếu tên còn lại chính là một trong bọn ác nhân thuộc hạ của Bắc Cương Lão tổ.

Theo đó mà hành động, không bao lâu tất cả những tên U Hồn Nhân đều bị xử trí. Hoặc là cứu tình hoặc là phải chết.

Và quần hùng sau cơn nguy ngập, bây giờ đều an thân đứng từ xa dõi nhìn trận thư hùng giữa Long Kỳ Hải và đôi phu phụ ác ma.

Càng nhìn họ càng thêm thán phục nguồn chân nguyên nội lực thâm hậu chưa từng có của Long Kỳ Hải.

Vì tuy chàng đang phải một mình giao chiến với hai tên đại ma đầu nhưng thần sắc giữa song phương tỏ ra trái ngược nhau.

Thần sắc của Long Kỳ Hải vẫn cứ như thuở nào, như là chàng không hề trải qua trận giao chiến kinh thiên động địa nào cả.

Còn sắc diện của đôi phu phụ ác ma thì thật là thảm não.

Chỉ còn mỗi một chân, nếu lão quái vật không được mụ quái bà ném sang cho lão cây trúc trượng để chống tạm, có lẽ lão đã phải vừa ngồi vừa chống lại những ngọn chưởng đầy uy lực của chàng từ lâu rồi.

Còn mụ quái bà lưng đã còng lại càng còng hơn sau một lúc lâu giao phong ác liệt.

Đúng lúc quần hùng ngừng tay đứng quan chiến, đôi phu phụ ác ma bỗng đồng loạt quát lên:

- Xem này tiểu tử !

Vù ...

Ào ...

Hai ngọn Xích Dương Chưởng của đôi phu phụ ác ma thay vì quật thẳng vào Long Kỳ Hải thì lại tự đâm sầm vào nhau.

Và trước sự kinh ngạc của quần hùng, vì ngỡ rằng bọn ác ma đã phát cuồng nên phải tự hủy hoại lẫn nhau, hai ngọn chưởng Xích Dương ngay khi lao vào nhau bỗng nhập lại thành một. Sau đó, nhanh không thể tưởng một ánh hào quang liên lóe lên từ hợp chưởng này và lao ập vào Long Kỳ Hải bằng một khí thế chưa từng có.

Long Kỳ Hải liền rùn người trụ bộ. Và chàng chột gằm lên:

- Hay cho Xích Dương Hợp Chưởng ! Xem đây !

Viu ... Viu ...

Từ hai tâm chưởng của đôi song thủ, ngay khi Long Kỳ Hải vẩy ra liền xuất hiện một luồng lực đạo âm nhu.

Tiền Huỳnh, Chu Bất Nhược, Vũ Văn Như Hóa và Mã Bình bỗng há miệng gào lên thật to:

- Vô Vi Chưởng ! Là Vô Vi tuyệt chưởng !

Ào ... Ào ...

Ầm ! Ầm !

Ngay sau loạt chấn kinh kinh thiên động địa này, đôi phu phụ ác ma thật sự phải ngồi xuống để giao đấu tiếp với Long Kỳ Hải.

Họ không muốn ngồi không được, vì họ làm gì còn đủ lực để chi trì.

Đôi phu phụ ác ma lại rít lên:

- Đỡ !

Viu ... Viu ...

Viu ... Viu ...

Không hện mà đồng, cả hai đồng loạt thi triển cùng một loại công phu như nhau. Đó là Hắc Sát Phi Trảo.

Thấy hai ngọn kinh hình hắc trảo đang cuồn cuộn lao đến, Long Kỳ Hải vụt cười dài:

- Ha ... Ha ... Ha ! Bọn ác ma các người đúng là muốn chết. Xem này !

Vù ...

Đôi phu phụ ác ma đến lúc này mới hiểu ra tại sao chàng lại cười :

Vì họ đã quên rằng chàng còn có Huyền Huyền Vô Vi tuyệt học với yếu quyết tả lực đả lực đầy uy lực.

Và khi chàng thi triển loại công phu này, hai ngọn kinh hình hắc trảo liền đổi hướng và lao vào nhau.

Viu ... Viu ...

Một điều bất ngờ liền xảy đến.

Trước những ánh mắt đầy kinh ngạc của mọi người đương diện, kể cả Long Kỳ Hải là người đương cuộc cũng vậy, đôi phu phụ ác ma ngay trong hoàn cảnh thập tử nhất sinh này không hiểu sao lại vung tay mỗi người một cánh tay còn lại.

Và họ cùng một lúc quát lên uất ức:

- Lão già bỉ ổi ! Lão thật đáng chết !

- Mụ cẩu tặc ! Ta có chết cũng quyết đòi mụ một món nợ !

Viu ... Viu ...

Diễn biến xảy ra quá nhanh. Những tiếng chấn kinh lần lượt vang lên.

Ầm !

Ầm ! Ầm !

Tiếng chấn kinh vang lên đầu tiên là do Long Kỳ Hải dùng Huyền Huyền Vô Vi tuyệt học để đưa hai ngọn kinh hình hắc trảo của đôi phu phụ ác ma lao vào nhau. Còn những tiếng chạm kinh tiếp đó là đôi phu phụ đối bạn thành thù để quần lấy nhau hỗn chiến.

Đứng trước tình thế này, Long Kỳ Hải hoàn toàn ngơ ngác. Chàng không biết là chàng phải có thái độ gì bây giờ.

Hoặc là lao đến xử trí luôn đôi phu phụ để báo thù rửa hận?

Hoặc cứ để cho họ tự hủy diệt lẫn nhau hầu đúng với câu: gieo nhân gặt quả?

Chàng đang còn ngơ ngác, quần hùng còn đang bàng hoàng thì đôi phu phụ ác ma bỗng ngã xuống đất.

Cả hai cứ thế mà ôm chầm lấy nhau.

Tay đấm chân đá, đôi phu phụ ác ma vừa lăn tròn vừa tìm cách diệt trừ lẫn nhau.

Họ lăn mãi, bất chấp ở phía dưới họ là những thi thể của bao người xấu số vừa bị họ hoặc bị công phu U Hồn Âm Công của họ hủy diệt.

Bất nhẫn trước thảm cảnh này, Ngươn Tuệ đại sư vụt bước tới.

Tuy nhiên, khi quần hùng còn chưa hiểu Ngươn Tuệ đại sư định làm gì thì đôi phu phụ ác ma chợt thét lên thất thanh:

- Lão ...

- Mụ ...

Bộp ! Bộp !

Hai chiêu Hắc Sát Phi Trảo trong một khoảng cách thật gần đã được cả hai thi triển.

Và chiêu trảo của mụ quái bà thì bóp vỡ Thiên linh cái của lão quái vật và ngược lại.

Vẫn chưa hết, ở phía sau lưng quần hùng, một âm thanh khô khốc nữa bỗng vang lên tiếp nối.

Bộp !

Quần hùng đều quay cả lại.

Vút !

Long Kỳ Hải vì kinh nghi bỗng cất mình lao vượt qua đầu mọi người.

Và chàng bàng hoàng kêu lên:

- Tuệ muội !

Đúng là Vô Danh Tuệ. Nàng ta có lẽ đã hồi tỉnh sau khi được Long Kỳ Hải kịp tiếp cứu, và nàng đã tự hủy diệt chính nàng bằng cách vung chưởng tự tận.

Từ phía quần hùng liền có tiếng người bình phẩm nhỏ:

- Ả chết thật đáng. Bằng không ...

Long Kỳ Hải vụt quay lại và chàng liền chớp động thân hình lao nhanh về phía vừa có tiếng bình phẩm.

Vút !

Chàng chộp đúng vào kẻ đó và lôi hẳn ra ngoài.

Chàng quát lên với bao nhiêu phần hận chất chứa:

- Cao Thạch ! Người mới là kẻ đáng chết chứ không phải nàng.

Bộp !

Oa !

Buông Cao Thạch ra, sau một lúc thần thờ, chàng liền thuật cho mọi người nghe đại ân to lớn của Vô Danh Tuệ khi nàng tình cờ giúp chàng tỉnh lại lúc nãy.

Nghe xong, quần hùng bất giác nghĩ đến những gì mà họ đã nghi ngờ về nàng và họ hổ thẹn cúi đầu.

Nước mắt chan hòa những dòng lệ thảm, chàng lại nói:

- Nàng tuy được ác nhân nuôi dưỡng, sống trong bọn ác nhân nhưng nàng vẫn luôn thiện lương như tại hạ đã từng nghĩ như vậy. Đôi phu phụ ác ma này đã lợi dụng nàng làm cho âm mưu thâm độc của chúng. Cả hai đã hợp lực lại với nhau nên mới rút ngắn được thời gian luyện hồn. Nàng ta vì ân hận nên đã lấy cái chết để tạ tội. Nhưng nàng đâu biết rằng nàng đã chết uống. Tại hạ ngay khi thoát được sự khống chế của U Hồn Âm Công đã hiểu rõ về nàng. Nàng ta vô tội. Nàng ta không có tội. Tuệ muội ! Muội vô tội mà.

Nỗi đau của chàng theo quần hùng hiểu là nỗi đau dành cho một thiện nhân bị ác ma hãm hại.

Duy chỉ có Vũ Văn Ngọc Hà thì hiểu khác. Nàng hiểu rõ hơn ai hết là Long Kỳ Hải đang buồn thương cho một kiếp hồng nhan bạc mệnh. Chàng đang thương tâm cho một vị nữ nhân trinh trắng vẫn chưa một lần rung động đầu đời nhưng suýt nữa đã bị những kẻ thân cận dày vò làm nhục. Và không chừng là chàng tiếc thương cho một hồng nhan tri kỷ.

Mãi sau này Vũ Văn Ngọc Hà mới được Long Kỳ Hải tỏ bày nỗi lòng và biết rằng nàng đã hiểu đúng với tâm trạng của chàng.

Đó là lúc quần hùng cùng kéo đến Chính Nghĩa Sảnh.

THAY CHO PHẦN KẾT

Bị quần hùng đùn đẩy, Ngươn Tuệ đại sư và Đại Hà đạo trưởng đành phải cầm ở hai đầu của một hoành phi và giương cao lên cho đối tượng của họ phải nhìn thấy. Đó là câu: BÁCH NIÊN GIAO LÃO - SẮT CẦM PHU PHỤ.

Và đối tượng của quần hùng lúc này là đôi tân nương tân lang minh chủ Long Kỳ Hải – minh chủ phu nhân Vũ Văn Ngọc Hà.

Nhìn lại hai nhân vật suốt đời chỉ quen cảnh thanh tu này phải cầm lấy tấm hoành phi chứa đựng câu chúc tụng của thế nhân trần tục, Long Kỳ Hải vì nao lòng nên không thốt được thành lời.

Không hiểu đúng tâm trạng của chàng hoặc cố ý hiểu sai, Vũ Văn Ngọc Hà khẽ nghiêng đầu nói vào một bên tai của chàng :

- Chàng lại chạnh lòng nhớ tưởng đến Vô Danh Tuệ nữa rồi. Chàng không ngại thiếp phải tủi thân sao?

Đêm đó thay vì là đêm dùng để động phòng hoa chúc, Long Kỳ Hải lại dành riêng để tỏ bày toàn bộ nỗi lòng của chàng cho Vũ Văn Ngọc Hà nghe. Và đây cũng là đêm sau cùng mà tâm tưởng của chàng còn dành cho một Vô Danh Tuệ.

Vì sau đó, Long Kỳ Hải đã hứa với bản thân là sẽ không bao giờ để cho một Vô Danh Tuệ như thế nữa xuất hiện. Mọi ác nhân phải bị diệt trừ, đạo lý giang hồ phải được người người tuân thủ. Chính nghĩa phải trường tồn.